

לא בכל יום אני מופיעה אבל...

בכל יום יש לי רווח. השבוע יומי

ראשונה בישראל השבוע ע"ש נט:
• ד"ר הוצאות והכנסות לחבנות התקציב המשפחתי
• השבוע ע"ש נט ריבית וזכות יומי
• פמוד מעמלות על פעולות בחשבון
במחירה לחדשות אלה חשלתם בשיח כלכלי לחדש וחזרה חפשי מכל חשלות נוסף על יחול חשבון
* משעצ'ים מכאשר של למטה 50-55 ש"ח.

בנק לאומי - רווח יומי

יחידת מחיר שחור

העריף

סופהוט

כ' בתמוז, תשמ"ו 17.7.1987

אסי דיין על אסי דיין.
בוקר טוב קוקאין.
וידוי אישי.

מרשה פרידמן חוזרת ■ נינה דינור. סולם לשמיים ■ הג'נטלמן בחליפה
האפורה ■ ישראלים ביפן. זהב מאלומיניום ■ תומרקין נגד וודי אלן ■

האזן אל הכל

הזאב והארי

כשאני חושב בידה
אני מרים גולדסטאר.

החורש
הארי והזאב

בית המזגן

אחריות כפולה לכל מזגן
ובמחיר נמוך ממחיר היצרן

מפיצים מוסמכים למזגני
טורקיה אלקטרה אימקור פוג

מזגני החלון החדשים של תדיאן
שקטים כמפוצלים, עם מדחם ROTATIVE
במחירי היכרות!

הי
בית המזגן
אני הולך!

כמדו "בית המזגן" קנה כמות
אצל היצרנים ואת החסות מעביר
לקונים. תנאי אשראי ותשלומים
נוחים.

20% אחזקת היצרן

אחריות כפולה
9 שנה וחלקה 8-12 שנה

מכירה 15% הנחה
SUNGUARD

נפתחו סניפים חדשים
פנה-תקוה, רח' שטמפר 34, 03-904843
רחובות, רח' הרצל 219, 08-463962

בית המזגן

הנהלה ראשית רעננה: תל אביב, 052-455166
1. תל אביב: 03-263593, 03-292311, 03-263593
2. רעננה: 052-22939, 455166 (בסניף)
3. רח' גבעתיים: 03-731152, 113
4. חולון: 03-281856, 110
5. ראשון: 03-996197, 4
6. נתניה: 051-27508, 39
7. ירושלים: 02-233707, 1
8. חיפה: 04-668471, 59
9. באר שבע: 057-76928, 48
10. פ"ת: 03-904843, 34
11. רחובות: 08-463962, 219

איזה פנים שותים היום?

חדש! מנגו

אחרי כולל לזכות בכרם מ"ד וגם להשתתף בהגרלה המסכמת

בכרם מ"ד
ברוקהאוס צעיר הכפית במור המכרות

הגרלה מסכמת
כל מי שישתתף בהגרלה המסכמת יזכה לזכות בכרם מ"ד וגם להשתתף בהגרלה המסכמת

מבצע פרסים ענק!

אחרי כולל לזכות בכרם מ"ד וגם להשתתף בהגרלה המסכמת

בכרם מ"ד
ברוקהאוס צעיר הכפית במור המכרות

הגרלה מסכמת
כל מי שישתתף בהגרלה המסכמת יזכה לזכות בכרם מ"ד וגם להשתתף בהגרלה המסכמת

איזה פנים שותים היום?

ככל שהשתתף יותר יזכה לפרס ענקי

כל מי שישתתף בהגרלה המסכמת יזכה לזכות בכרם מ"ד וגם להשתתף בהגרלה המסכמת

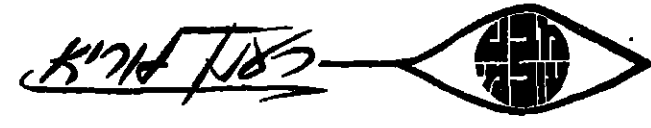
בכרם מ"ד
ברוקהאוס צעיר הכפית במור המכרות

הגרלה מסכמת
כל מי שישתתף בהגרלה המסכמת יזכה לזכות בכרם מ"ד וגם להשתתף בהגרלה המסכמת

סופסופ

עורך: אבי לבית
עריכת: דניאלה בוקשטיין
עורך גרפי: יורם נאמן
מעצבת: יעל חורן
גרמיקה: נטע גרינשמן
מודעות: אורי דגן

כל נתמך, תשנ"ז 17.7.1987
This Magazine is a Supplement to
Maariv International Edition
© 1987 כל הזכויות שמורות למעריב

"כל הכבוד לשמי. אבל איך הוא יד מזה?"

"נשבעתי לומר את כל האמת"

קולאג' יקריב

אני דיון כתב ודיון אישיו ארוך. "שנת האמס" קרא לו. סיפור התמכרותו לקוקאין שנלקח כסם ממריק, לא מדבא, אשר נועד לסייע לו ביצירתו. אבל זה לא תוצאת לוואי שלילית. שנה בין גלים של אמטוריה לתחושה של מלך שהחזיקו מאוחר עם הרבה שעות של דבאון והרגשת אפסות. סיפורו של שנת האמס. בלעדי "מעריב". בפרק הראשון, השבוע, הוא מספר על השתתפותו בתחרות לסט, מדוע, ויורד למרטי הסערה שהוא חולל בו. איך לא תפיל לקדם הרבה את יצירתו אבל הצליח, לעומת זה, למען שרדיות של ימי לעס את חיי המישואים שלו עם קרולין לנומור. שקוע בתחושה של גאווה הוא מתחשבן עם עצמו, עם השם דיין, וקצת גם עם אביו. כבמאי קטן מקצועי הוא עושה זאת ב"מלאשב"ש". אסו כתב צלול, חושפני מדיה מדימה, בלשון בוטה שלא נעדרת חומור דק. לא חייתי מציע לסיקף למסקנה תמועית שאפשר כך גם עם קוקאין. הרשימות הבאות יושא את החשק למי שהיה לו צל של היתרון בכיוון הזה.

דין מסוג שונה לגמרי עבר בשנה האחרונה כתבנו עמנואל דרון. שנה בלי אס. השבוע חזר ארצה. לאחר כמעט 11 חודשי טיול עם אשתו טלי נטוח הרהוק. עולם אחר, הוא מספר, תרבות אחרת וגם הרגלי טיול אחרים: עק שית, אוהל, טרמפים, ושימוש מוגבר בבוהיאה והמצעים חדר עם טיח תמורת דולר לילית. "המחיר", אומר דרון, "כולל גם אוירה שלא תמצא בעולם בחילטון. כדי לטייל שנה בעולם, צריך רק להחליט שרוצים את זה. חתיר משוט הרבה יותר. התקציב לטיול של שנה ברמה טובה, כולל טיסה, מסתכם בכ-5,000 דולר לזוג. זה בתגובה לקולות הקינאה שלטו את מרגע שוב. משלול הטיול במדבר כמעט חזר על עצמו: הדור, ואל, ברמה, תאילנד, המיליונים, יפן. דרון הוסיף את קוריאנה. יש שמישים גם את טאיוון או סרילנקה. למרות המרחקות.

בשנה שעלמה, הקשר היחיד של דרון עם העתונות היה דרך מכבתי הורים מואנס שביטו מירסומים היסטריים בתקשורת הישראלית בנושא "פעם זה טיול למסדה, היום הם חולכים לשדות האומנים המשתוריים בצמחון ואלו". אחרי משע ארוך בנתיב המיסחורין האימיתי מצהיר חנוג ורון: "חזרו בריאים, שלמים, שמיים. לא אנסו אותנו, לא שדדו, לא נאלו משום דבר ולא תורעלנו מאכילת מטריות מסממות בשדות האומנים. מן הבחינה הזאת, צר לי לאכזב שאין שום יחוד מצבור בסימור. הוא משוחף למאות ישראלים שינאמו למרח מדי שנה וחוזרים ממנו בשלום".

וח לא כתב יומן דרכים אך גם אם נעל חומשת מהעתונות, העתונות לא נעלה חומשת ממנו. וכך, כשהורד לעבודת חצוי מיד סדרת רשימות מאותם משטח ומימשים שקימן אותם בזכרונם ובמקסם כבעלי עיני מרחקים מעבר לשטחי המסעות השגרתיים. כאילו הגיע לשם כעתונות, לא כחיי. סיפורו נשפך בשבועות הבאים תחת הכותרת "מזרח רחוק קרוב" לא לפי חשק, הראשון, השבוע, שייך לתחנה האחרונה. על הישראלים הגורמים לנו להיות עוקני מכבית המונות אלומינים. אליכיאם בחול לבן.

משה, אסו דיון, כתבה
בע: 4-9. צילום: עמנואל דרומני.

1. בוקי טוב קוקאין	41. שיפורים
2. מאת אסו דיון	42. מאת מאיר עזריאל
3. חדר הנשים	43. דוד שולמן, נאמן
4. מאת סימון קדמון	44. מאת אורית הראל
5. עולם לשמיים	45. מר בידור
6. מאת יעל מרמלנד	46. מאת דניאלה אדמון
7. תלמידת בחליפת האמורה	47. עור כוכבים
8. מאת בילי מוסקונו-לרמן	48. שדרות "נאמא"
9. חזק מאלומינים	49. לאכול בחוץ
10. מאת עמנואל דרון	50. מאת מאיר
11. טיול "ממשבוע"	51. חיים ואותבים
12. מאת נילי מירדלנד	52. מאת דבור אביד
13. שטח מרטי	53. מטהאוז
14. נאול חומקין	54. מאת יגאל לב
15. מאת נורית ברצקי	55. הורסקום
16. מדימה הגדוקת	56. "מעריב" למי 35 שנה
17. מאת מנחם תלמי	57. בעריכת נבדיל שטרסמן

אסי דיין שנת האפס

אסי דיין על אסי דיין.
וידוי אישי על גבול ההתמכרות.
סיפורה של שנה הלומת סמים
ואלכוהול לצרכי כתיבה.
מוח שמתפרע בין כימיה של
אופטימיות לבין שגאה ועצבות.
ניסיון כושל לשקם נישואים
הרוסים, וזכרונות קשים מאחד
המיפגשים האחרונים עם אבא.
רשימה ראשונה בסדרה.

לפני כשנתיים ערכתי היכרות עם חומר לבן, כחוש למימרים של טאלק ומאורגן כשורות וקטן שאורכן כחמישה ס"מ. באותה התרגומה קבלתי לידו שטר בן מאה דולר שהיה מוגבל לצורה של קשית. למדתי שקצה אחד של הקשית מיועד לאחר מנהיג, והשני לאחר מהשורות, באופן שאוכל לשאוף את החומר אל תוך האף, לחכות מספר רקות, ואז להרגיש מין אוטוריה מלוות בבהירות עצומה ותחושה של כוח ואופטימיות. התגשתי שהעולם בחישיג ירין, שהחיים בדרים לי מעתה ועד בכלל, ושאיני רוצה "להיח" עוד שורה.

הי הקטקין. חומר אורגני שמוצאו מעץ הקטק ושייד למשפחת האלקלואידים. הוא נחשב לחומר הממכר ביותר, והוא שונה משאר הסמים בהיותו ממריץ. הוא לא משכיב אותך באיח פינה עם ראש מרצץ מהות, ומפני שומן קטלוחו אינו ארוך (כ־20 דקות), אחת מכלה חלק גדול מהחומר בהכנת והדרת השורות הבאות. עד שהשורות נגמרות ומתחילה "הצחיתה הגדולה".

ואז אתה נזמר למטה של דבאן, כל העולם שחיה

בוקר טוב קוקאין

אסי דיין: הכשלונות נחמכו
אצלי לשיטה.
(צילום: שמואל רחמני)

בידיך מתרוקן כבלון שעבר זמנו. המוח שהתרוקן מהכימיה של האופטימיות מתפרע עכשיו בין שגאה לעצבות, עד שיעבור הזמן והוא ייצר כעצמו את החומרים הכימיים המאונים אותנו.

מחירי של גרם קוקאין בארץ כ־150 דולר. כמחצית מחירו בארה"ב. בקלומביה, ארץ המוצא של עץ הקוקה, מדובר בחמישה דולר לגרם.

במשך שנה חייתי על גבול ההתמכרות, תוך שאני משתמש בסם בעיקר לצורך כתיבה. הקוקאין, מסיבות השמורות עימו, גורם לעידנות המסוגלת להמשיך ארבעה חמישה ימים רצופים בום אתה מכירי חרם על כל דבר שהומה לאוכל. הכתיבה, שלא כמו בסמים אחרים, איננה מתוך חוזה, אלא גמרצת יותר. אם, למשל, אחת כתוב ומצייר תחת השפעת חשיש, אתה מגלה בבוקר שלמחרת שלמעשה רק קישקשה. הקוקאין, לעומת זאת, אינו מרמה. טיב הכתיבה שלך, לטוב או לרע, נשמר גם בבוקר שלמחרת.

הקוקאין אינו סם חברתי במיוחד כמו החשיש או הרעש, כשהגיגה עוברת מיד ליד ומפה לפה. אחת שואף את הקוקאין בינך לבין עצמך, אבל אם נקלעת לחבורה של אנשים, אחד על אחד או שלושה אנשים, אתה מוצא עצמך "נפתח" ודודות לסם, והאמת ודמת מפיד בקצב מסחרר. ברור שזו אמת בעירבון מוגבל, אולי בגלל הנסיון שלך לומר את כל מה שיושב בתוכך, טוב רע, בכת אחת. יותר נכון, המוח עולה על גדותיו, ומה שנמלט בעירבוביה הוא שטפון של רעיונות, עניינים ונושאים. כולם מנסים להידחק והוצאה בזמן הקצר של פעולת הסם.

הידיעה כי הכמות שבשורתך עומדת להסתים - סיום שכולו דבאן, מעין נחיתת-אונס בשום מקום - ידיעה זו מביאה אותך, במשך הזמן, לצריכה גדלה והולכת של כדורי-הרגעה (מריטוראטים) או כדורי-שינה. כל זה בנוסף לכורים שתכליתם לעצור את כאבי-הראש הנובעים משאיפת הסם ודרך מערות האף שבאיוור המצח והלחיים. כל אלה יוצרים מעגל כימי שבשיאו אתה "מריח" כשלושה עד ארבעה גרם ליום, ולוקח כעשרה כדורים ממינים שונים (מליכריום ורך אלגולוין ועד היפנדורס). לפי הספרים, ארבעה גרם נחשבים למנה קטלנית. אבל קוקאין נקי הוא עניין נריר בארץ. בדרך-כלל מעץ הקטק בפרו או קלומביה ועד לאף שלך, הוא עובר תהליכי דילול בעזרת "תוספות" (על-שירות אבקת-אסיה או כדורי-מרץ כתושים). כך שהקטק הקטלני נמוץ ממני. התמססות אכן התרחשה, ובמידה מסוימת הצילה את חיי, אבל פרשה זו תידון בהמשך.

במרץ '86 טיימתי את צילומי המרס 'הטוב הרע והלא גורא' ועסקתי בכתיבת תסריטים נוספים. חייתי אז עם קרולין לבגפורד, גרושתי שחזרה מאנגליה, ועם בנגו ליאור. היא טיימה את תפקידה כשחקנית בסרטו של מנחם גולן "מחץ חילתא", ובסופי שבוע חגים עברה עם יהודה ברקן בהתכנית "בטן על בטן". גרנו בקיראון בנסיון להשתלב במעמד הבינוני. אלא שמעמד זה אינו כותב כלילות תוך שהוא "מריח" קוקאין. מעמד זה גם לא יוצא להופעות מרי לילה וחודר לסנות-בוקר. בקיצור, מרוב פעילות "יוצרת" לא נוצרה משמחה, והנסיון שלנו לחדש את הנישואים נהפך לסיסה.

הספרים הוהירו אתי שהמכורים לקוקאין מגיעים לשני מצבים קיצוניים: האחד - הפאראנואיד, והשני (המשך בעמודים הבאים)

הכאן מן האל

(המשך מהעמודים הקודמים)
 - האנטיסמי. הפאראנויה באה לידי ביטוי בחשיבות וקנאה גוברת והולכת כלפי קרולין. כל כך חשתי וקניתי עד שמצאתי עצמי נטע לאחר הצילום שלה או להופעות, מתגנב בחשאי, מנסה לגלות את מה שהתרחש בדמיוני. משלא גיליתי דבר, נזכתי כי כמעט שלא ידעתי מעט שקרולין חזרה מהפגעה מבלי שאני אחכה לה עם מנה של טרונות. נכח האמביציה שלה, נגרר 'האמנות' הלא-ברורה והמשפחה הלא-קיימת, מה שהיא קיבלה כארבע בבוקר היה אדם קשה היושב מול מכונת כתיבה המייצרת סרטים פרולטניים, אדם החש שהמין את משפחתו וכשרונותיה, והוא זועם ושוטק בעוד שרודת הקוקאין, אותן הוא מממן מכיביה מהירה של סרטים שאינם משאירים עקבות.

תוך זמן קצר לא היה לקרולין את מי לאהב פרט לילה. היא הציעה שנישור. קרולין עברה עם ליאור לרעננה, ואני עברתי עם למעלה מאלף ספרים למשרד מליאבי. במשך שבוע שכנתי בידור קרקע בת שני חדרים בלי שום רמז לבית מגורים. מולי היו רק ארונים, איירות הספרים, שלא פתחתי. בן ארבעים, זרוק על מזרון בידה שיותר מכל חסרו בה עמליה ואכזר וילדי מנאלי הראשונים לאדריאנו וליאור. הרגשתי שהניגראפיה שלי מגיעה לקצה. ארבעים סרטים, שלוש מלחמות בצנזורה, ספר שירים, תעודות ציורים, שנה של בחינת תוכנית 'סיפורי בייט' כלוליות, שנה של כתיבת מאמרים ב'דבר', שני גיליונים כושלים וילדים מטורפים. ועכשיו חדר שכולו ארונים ומזרון. חשתי שגשתי על המזרון מתאימה לפסאודו-מחסן הזה של הפסאודו-איש, שהעלאתה הגדולה ביותר שלו היו המלים שכתבתי ל'שיר הפראזה'. אלא שיש הרבה אדיר בין לארצות להמשיך, לכיין הרצון להתאהב, ואני תמיד הסתובבתי בחוגים של הרצון להפסיק הכל, פרט לחיים. הפרק הבולט ביותר בריצת האמוק אל תוך עצמי חתרוש כמה 'מים קרם-לכן' מוקדם בבוקר, כאשר עמיתי לסיים את איירת הספרים בבית בידראן, קרולין הטיחה ואמרה מספר משפטים שהסירתי כלום היה משהו כנגנון 'אתה פשוט חתיכת כלום'. חסם התרוצץ במוחי והגיע אל ידי שהיכו אותה

קרולין וליאור: הרב ויחיד שגורו לא לאהוב (צילום: רחוב קסטור)

בסירוף רצחתי ואני מעולם לא הרמתי יד על אשה. בדרך-כלל הייתה זו קרולין שמרי כמה חודשים וחסלה לעברי את מלאי המאפרות, ואני הייתי צוהק ומגניב ש'מה יהיה אם פעם אחת אני אחזיק לך. אני אפילו לא ארע מתי הקרב נגמר'. הפעם, הקוקאין - שמדג אחוז בסביבות מוחמר עלי - הגיב במראות ובסיסנות הישר אל פניה של קרולין. עד שהשגתי טקסאות והיא ברחת, שכורה ומרוממת, מן הבית. אבל החתיכת כלום' שבי המשיכה. לקחתי פטוש וניסיתי את הטליווידה והוידאו, ואחרי כך קרעתי את סלילי והקלטה של שני שירים שלה ואו הגיעו הסלילים.

אם אתה כותב ומצייר תחת השפעת חשיש, אתה מגלה בבוקר שלמחרת שלמעשה רק קישקשת. הקוקאין אינו מרמה. שיב הכתיבה שלך, לסוב או לרע, נשמר גם בבוקר שלמחרת.

אני חושב שידעתי כי מכאן מ'שורבים את הכלים והפנים', מחיל הסיחוף, חדר מול הארונים הרגשתי עייפות נוראית, וידעתי שאת חתיכות הכלים אני אורג אל תוך חיי, את הנחיתה הקשה של הצציאת על המסלול שכן שאריות הנחש השטני והנחש שרצה להיות עוד ועוד מאות חקוה לבנה חסרת מהר. לאחר מספר ימים של 'חשבון נפש' במשרד שבמליאבי הגעתי אל המאור לפיו הצטרפות והתפרסם הנפשיים הגיעה למידה כזו שבעה - עם הגב אל הקיר - לא נותר לי אלא למרוד את זרועי של הקיר, קטני, פירקתי את הארונים והתחלתי למכור את סופ של הסרט האחרון. הקוקאין ניצח והחלה חקוה צהה של החפירות נפשית 'רמחל עליהם' גששית.

ההשאר ניסיתי להוריק את הסם עליידי מחילתו במים מווקקים. התוצאה הייתה 'פלאש', שהוא מין רע נפמי, בעיקר האורב הראש, ואחרי כשעה של ניגוחות הפוכה כמעט למרץ שמתקבל כתוצאה מהרחה. אחרי דבר קורה לגבי 'ישן הקוקאין', שכן אחרי תהליך של 'בישול', אתה מקבל גרגרים של קוקאין טהור אותם אתה מעשן בעזרת מכשיר הנקרא 'בונג'. התוצאה רומל לתובאת והורקה. בשני המסכים הרגשתי שאין לי עניין לרדג, וחילתי מה.

בזמן והסריטה של 'החוב דע והלא נורא' כמעט שלא ננעתי כסם בגלל עומס התפקידים מזור מסיק במאי ומשחק בתור אשה. בכל זאת וכתתי פעם אחת שמישהו בידי. אותנו בקוקאין, אבל לפניך אמר שנגסה לבחש. מאיפה הוא הגיע. לקוקאין היה טעם-לחוא משונה, ולא ידעתי את מקורו עד שהאיש האיל לספר כי הסם תורבת לארץ בקטרים בתוך קיבתו של הכלב. עם כל הכבוד לסם, רצתי כמו משורף אל חבר הקצב ורוקנתי וצי' בקבוק יין לקבתי במטוח לשטוף את עלילת הכלב.

נבחינה כספית גנעתי אל תחתית והחשבות והתחלתי לקחת והחאות: למכור אותם מהסרטים, לכבוע במהירות והיאה. הסם נחפר לספית של דמי המזונות לאשתי הראשונה והשנית בתוך כל זה הסתובב האלמנט של הפרידה מקרולין, שרי מהר מנאח חב (ינעתן מילד) נחמר ומוכשר. ואני כידע, מורו ריין לא ידעתי ולא ארע אם אני מוכשר ליל שאת המצאתי של העתונות והביקורת ויום בודו לי שאת בצרונותי יש למרוד במסגרתו ומן שאפילו מיהרה בת 190 לא תוכל להם. מה שכבסות שבמהלכיה הוואת לא מכניס לשאת משפחה מוצלחת. והחלמתי מרענע כי לא תחתן אינפלציה שבוואי שמואל, דבורה, משה, רות, יעל, אורי, ואסא, משפחה מוגנת שעלתה למוטס את המשל והדגון שלהם.

מצאתי עצמי נזרד כלילות דרך סדרה של בארים הכרתי את סופי וליילות, את השחר הסגן ברעש אספיה-האשפה, שחר שנמכת בחתיכת כיסאות על פני השולחנות ותחילת הספוגה. מה ושמ מצאתי לי כתיווג והנעתי לכמה דירות לא-מוכרות עם נשים שלא טרחו לומר את שמן. אבל כדאי ליצין, בחורבנות 'קלינית' זאת, שהקוקאין הוא סם שוכב ביותר מה שנוגע למין, יש שהוא נמלא את הראש ומרסק את התחתית, או להיפך, מרע כרוז מיני. לא פעם מצאתי עצמי חסר-אונים תרתי-משמע, ואו ידעתי כי אין על מה ועם מי לדבר, או בעברית פשוטה, 'נבחרתי אגלה' אותה.

הסכרתי לאבי כמה אני שונא אותך, את יחסי-הציבור שעשה לעובדה שהמשפחה זה הרב המיותר בחייך, את גניבת העתיקות והונחת-תחת-משמר במלונות פאר.

אני תצא לא לקחתי מאבי מרטה ודא גם לא תיעץ, סרס 1500 דולר שביקשתי חורש מלי מוח, למרות הידיעה שכבושר סיורבו היה שוהליך לכבושר החיות הכללי שלו. סתם הרשנות, ועל מנת לתת לו הרגשות להמתייג מניית הסקס, ישבתי איתו, ובמשך כרבע שעה גשתי לו כל מה שאני חושב עליי. עוד אחזור לטריט האלה, היה זה מנוגלוג משונה, קצת המלס והעלולות, עתה שולתי ישב שארית אדם, גופו היה קצת צמוד, עתה כמעט לא ראיתי אותו, והוא גוקס למכתי מעולת ותאורה בנסח הקגב. ככל ואת חשבתי שלאחר כמה שנים של 'בחרוג', הייתי תמ לשחרר את שנינו מחיל הגנטי. הסכרתי לו ע' מה אני שונא אותך, את 'קמצנותך', את המטא-מאניתי שלי, את 'האני' ואפסטי, את 'השיושור' שעשה לי חייך לעבודה שהמשפחה זה 'שם ומחור' בחייך את תחונ הגרול ביותר שלו כיום למי שישאל את גניבת העתיקות והונחת-תחת-משמר מפתח פאר. דוגמה אחת בכדי להמחיש עד כמה קאסי יכולים אנשים גדולים להיות: ליום והחלתי

אסי (משמאל) עם אבא דיין והאח אורי בילדותם, בטיול ברומא. למטה: עם קרולין לנמרוד. (צילום: אורי קובה)

קרולין הגיעה ואמרה מספר משפטים בסגנון 'אתה פשוט חתיכת כלום'! הסם התרוצץ במוחי והגיע אל ידי, שהיכו אותה בסירוף רצחתי ואני מעולם לא הרמתי יד על אשה.

הישראלית שהקפיצה אותי מליטוניות כח'ל לתעשייה הישראלית שאינה אלא אוסף של שעות נוספות וציפייה נאורית לארוחת-צהריים. מבין הסרטים שכתבתי וביימתי, רק 'הניגה לעיניים' (1973) היה טוב מכולם, וללא צניעות מווייפת אני חושב שהיה אחד הסרטים הטובים שנעשו. נשקרה. את כי בידרתי את ההמנים ואת מנהל-הבנק בסרטים כמו 'יופי של צרות', 'הגשם במילואים', 'שלאגר', 'בדיעת בנרות', 'מלך ליום אחד'. הביקורת תקפה ללא רוח. קבעו, בין השאר, שיש לאסור עלי לביים או רמה על הפער בין ריין הנמאי וריין המש. ישנו פער אחר חשוב: כאף אחד מן הסרטים או התמריצים שעשיתי לא נהג איש, לעומת 'ההפקת' של מלחמת התנשח ויום כיפור שהגיעו קרוב ל-4,000 חללים. לא סטאטיסטיים חיילים. רבים אלה בערך אחריו גם לאבי כאשר הציץ בספר השירים שלי והגיב ב'קישקש'.

באותו זמן בערך הגשתי בסלוויה את 'סיפורי בייט'. תוכנית הצליחה להוציא את עם ישראל מסטקו של יום אל אולמות הקולנוע, אבל הביקורת טענה שהשפת התחביר והריציה שלי הם בעיקר פרחות פונטית ומה לא בקיצור, עוד ביקורת שהסם אסי ריין עושה לה חרא, בנוסף לשנאת התפולות של קבוצה שולית שששה חן אינטלקטואלי מקיאת ורגיזיה וחף והגרי גיימס. אבל לאחר שנה של הגשת התוכנית ראיתי מספיק סרטים בכדי לגעת במסקנה שהקלנוע הוא תשעים רשות של חוש ומסן שעלו מנסים להציג אמנויות שונות בבתי-אחא. מין קוסמיניציה שאוסרת על הצופה לבצע כל פעולה מושבתית. כינינו, מרוב בדיוד לשמן, משקמו (המשך בעמוד 28)

מצאתי עצמי נזרד כלילות דרך סדרה של בארים. מה ושמ מצאתי לי בתיווג והנעתי לכמה דירות לא-מוכרות עם נשים שלא טרחו לומר את שמן.

האני מן האני

מבצע
TRADE IN

1 ליטר

1000

החזר את
המכשיר
הקטן שלך
וקח - 40

סוף הסטרים

[illegible]

מזשה פרידמן חוזרת, נכון לעכשיו בלי מהפכות חדשות.
חלוצת הפמיניזם הישראלי עזבה בשקט את הארץ לפני שש שנים
בגלל אכזבה מהפוליטיקה ואהבת אשה. הרגישה דע בחור חברה שלא
סובלת חריגים ומקייאה אנטי־שוליים. אין בה שום מדידות. הכאב עבר.
היום היא מבינה שלסיפור הזה לא יכול להיות סוף אחד.
מאת סימה קדמון צילומים: יוסי זמיר (סמך טח')

1101250

[illegible]

מונטנה קרירה

אזהרה - משרד הבריאות קובע כי העישון מוסיף לבריאות

האזן מן האזן

(המשך מהעמוד הקודם)
הספרים של שולמית פרידמן, ועוד. "שיכנעתי את עצמי שיש לי בזה ענין אידאולוגי בלבד". היא אספה גם עלונים העוסקים בנושאים פמיניסטיים שהיו או ראויים להיות.

כשתורה לארץ השליכה את האומץ הזה על ארון הספרים ולא נגעה בו. "כל כך פחדתי לקרוא בהם, שורקתי אותם למקום שלא אראה". באותה תקופה התחילו להורשע דברים בתוכה. "תמיד חשבתי שאני כמו בעלי, בכל דבר. אבל הוא עשה את הרוקטות שלו ראשון, לפני כשאני ילדתי בת וטפילתי בה, כיבסתי ובישילתי וארצתי אנשים. גם אני רציתי כשיידה משלי. רציתי להתקדם כמו הגברים. אבל רגשתי שזה לא ילך עם השוליים והתחלתי, וזה הגביר את התיסכול שלי. רציתי כמו שנות ה-50 בארצות הברית. הייתי מאוכזבת מעצמי. הרגשתי שאני לא אמה מספיק טובה, לא עקרת בית מספיק טובה, לא אקדמאית טובה, ולא חוקרת טובה. חשבתי שמשוה לא בסדר איתי. שאני צריכה פסיכיאטר."

"היה קשה לי לעבוד עם שולמית אלון."
"היא ניסתה לחסום לי את הדרך. היא בחרה שאני בונה לעצמי קריירה פוליטית, ובצורה המסורתית של אשה נגד אשה חסמה לי את הדרך."

היא נזכרה בפרטים שהשליכה לארון. פתאום גילתה שדיכוי האשה ממוסר בחוקים, בהרגלים שלומדים מניקוט. שכל הרברים שהשבת עליהם באישים, היו משותפים לקבוצה מאו גרולה של נשים. "הבנתי שמעבר להסבל האישי, יש מה בעצם הכריתית-פוליטית. שיש מה אפליה. שיש ריבוי. שצריך מהפכה חברתית כדי שהנשים יהיו כמו שאני רוצה אותם. התחלתי את המהפכה בזמן המשפחות. בעלה הסכים להונדג סדר חשי. "התחלתי להתחלק במיטלה בבית ובילדה. הכעס שלי לא היה על בלי. הוא היה על החברה כסידרה אותי. שנתנה לי להאמין שאני יכולה להיות גם אמה ועקרת בית וגם לעשות קריירה. התחלתי להבין שעקרת בית סביר לא במשקרה הן כאלה. פשוט אי אחר לא אמר להן שחן יכולות להיות אמהות. והתחלתי לרבר עם נשים. הייתה לי אז הספרייה הפמיניסטית והייתה בארץ, וכל הזמן ראיתי שאוכל וצמר ורשי."

מ"בית הלל" פנו אליה לנהל חוג. היא הסכימה בתנאי שהנושא יהיה שחרור האשה, והחוג יהיה פתוח לנשים בלבד. בשבוע הראשון הגיעו שמונה סטודנטיות, אחת מהן ערכה. "גיליתי שלמרות שאני בת 30 והן בנות 20, שחן גרלו בישראל ואני בני-גיל, כלנו אותו דבר. את כולנו לימדו להיות נשיות. לא להיות אנטיסביות מדי, לא שאפתניות. למדנו לצייט לקלוט של הגבר והא, והבן, והאח ואח הבעל. הערכיה ויתרה צריכה להבין קשה לאח שלה ואצלי בבית ויבדו כל הזמן על המקצוע שהאח שלי ילמד. עלי לא דובר בכלל."

בשבוע השני הכמל מספר המשתתפות. הכירות באוניברסיטה ויבדו בנשימה אחת על שחרור האשה ומרשה פרידמן. גם חתונות התחילה להעניין. בשבוע השלישי כבר היו כחוג 25 נשים, חלקן מהמכל האקדמי וגם מרץ לאוניברסיטה. כל אחת שלמה בקבוצה האכה מאוחר יותר למנוחה. "היה מוכן לכולנו שאנחנו צריכות להפוך לתנועה, אומרת מרשה. בסוף השנה הראשונה היו בחיפה שמונה קבוצות שנגששו סעם בשבוע ידיונים, לניכוש תודעה. המחייבות לקבוצה ויתרה

מרשה פרידמן ודול גורא מפעילות התנועה בארץ. "מי רוצה אשה להחיות"

12 מלכודת

קודמת לכל. עקרות הבית הסטודנטיות הכבו מתאם לנשים עמוקות כרברים שחא לכן הכירחשבים מכל מה שעסקו בו עד אז.

"למדתי כמה אני מעריכה נשים. כמה אני אוהבת אותן. עד כמה יכולות נשים להתקשר באופן רגשי ואינטלקטואלי. התחלנו ליצור קשרים הדוקים. לפני כן כל אחת הייתה קשורה לאיש אחד. פתאום יש חברה שלמה מסביבי". הקשר הגשי נשען על רק לסוב. "אפילו בעלי הפך פמיניסט, ועוד היה גאה בה. הוא יצר קשר נמלא עם הבת שלו, לגמרי אחר ממה שהיה להם קודם. קשר טיפולי. כל מערכת הערכים של השתנתה. זה נתן לו איהן בין הרברים האישיים והמקצועיים. הבת שלנו והבנה ורחה יותר עצמאית. הבנותיו שזה היה טוב בשבילה שלא נמצאות לידה בכל רגע. טעו הפכו הרבה יותר מאושרים."

אכל אחרי 13 שנות נישואים הסתכלו ביל ומרשה פרידמן זה על זה בידירות והבינו שהגיע הזמן ללכת איש לדרכו. "הכרנו במיטתנו מסוימת. אחרי כך התחילו השינויים. הפרוד היה בלתי נמנע". אני שאלה את מרשה אם פרידת כאלה הן רפוס קבוע בקהילה הפמיניסטית. "אני כל אחת בתנועה קיר דברים אחרים. חלק נפרד מבקליהן, חלק התחננו, חלק ילו שחן רוצות בעצם באהבת נשים, וחלק נשארו במסגרות הקודמות שאיתן הגיעו לתנועה."

הרגש, היא אומרת, לא היה על יצירת משברים אלא על בניית מערכת יחסים חדשה בתוך המשפחה. "נשים הן כמו השחורים בדרום אפריקה, או היהודים בגטו. זה למדו לשנות את עצמם, בגלל שהחברה שגאה אותם. וגם את זה ניסו לשנות. רמינתי לעצמי שבעד עשר שנים יחולו שינויים, שבריעבר לקח הרבה יותר זמן. סעם האמנתי שאם אני רוצה משהו, אני יכולה. ואין דבר שיכול לעצור בעדי. גיליתי שזה פשוט לא נכון. שיש מה בעיה חברתית. ושכדי לפתור אותה, צריך תנועה."

בראשית שנות ה-70, התנועה הפמיניסטית פתחה לצאת לרחוב. "הרגשתי הייתה בארץ היו הפגנות השחורים, וזה הייתה רוגמה קשה. נולדה אפריה שזה לא נאמרים, ואני חשבתי. שעלינו כעת תגיד שאנחנו לא בנות נחמדות. והצאנו שחן בשם גלחם (נשים) למען חברה מתודת. היינו מוכרחות לצאת לרחוב ולמסר אותו. סבינו התאסף קהל ערין. רחשו אותנו. צעקו עלינו. אבל למרנו שאם מישוה צועק אפשר לעצור לו בשקט ובהתנאות."

באוניברסיטה הישה התארגנו סטודנטיות ומרצות לדרוש מעון יום לילדות. זה התחיל עם עצמה וחתימות, והגיע לשיא בשביתת-שבת של מאות נשים וילדים במסדרון ובחדרי הנהלת האוניברסיטה. ההנהלה נכנעה והעמידה חדר ותקציב סעם עבור המעון. התנועה צברה תאוצה בהפגנה הראשונה בעקבות השביתה הגדולה ב"עליה" 1972. הפעילות דרשו שבר שחן לפעלים בנימוק שחן עושה את אמה עבודה. קבוצות פמיניסטיות התארגנו בשלוש הערים הגדולות. בירושלים הן יצאו מהמאכל הצינני של "מצפן". החתימות הציבורית הייתה לעגנית, אבל נשים המשיכו להתקשר ולהצטרף. כך גם חלה התקופה הפוליטית של מרשה פרידמן.

"חיי הפוליטיים באו לקיצם. לא הייתי מקובלת כפעילה במחנה השלום וכפמיניסטית, והזדהותי לכסבית הוציאה אותי אל מחוץ לגדר. בתי סבבה עלבונות גלויים, ואך ההזדהה מבחינה חברתית."

שולמית אלון, שרצה לכנסת בראש התנועה לזכויות האזרח, ביקשה את המיכת התנועה הפמיניסטית תמורת מקום שלישי ברשימה. המקום הוצע למרשה. היא הסכימה. התנועה זכתה בשלושה מנדטים. מרשה נכנסה לכנסת. "זה היה שוק לכולם וגם לי". היא מספרת, "בנסמתי לפוליטיקה עם מנגלות קשות של ששה, ועם מעט מאוד רקע של פעילות ציבורית. מחוץ לעניין הפמיניסטי ששיגע אותי כל השנים. בעצמי הייתי אז באמצע עובדת הרוקטות שלי. התלכתי לשים אותה בינתיים במגרה". מרשה פרידמן הלכה לכנסת כנציגה הנשים. אבל מהר מאד הבינה שבפוליטיקה לא תוכל לעסוק רק בפמיניזם. "באותה תקופה החלו גם ההתנחלויות חבלות חוקיות. הייתי צריכה לקבוע עמדה גם בזה. לי היה די ברור ששם והתנחלויות חלכות להיות מה מדינה ודרום אפריקאית קטנה."

במשך ארבע שנות כהונתה הצליחה בכל זאת לשבור קשר של שתיקה טכני כמה נושאים. "האפלות המלאכותיות, למשל. עד אז לא ידעו כמה הפלות נעשות בארץ, כמה זה עולה. אז נושא הנות. הרעיון היה לנקות את הרצון ממצננות. אני העליתי את האפשרות להטיל עונש גם על הלוקה, לא רק על הוזה. וכל נושא האונס. בזמן ההוא רוחחו למשפחה רק על עשיית מקרי האונס. אשה שרווחה הייתה עובדת בעין אונס שני כדי להוכיח שבאנסת. היא עצמה הייתה כאילו עומדת למשפט כשדוחה צריכה להביא עדות מסייעת במשפט שנערך ברלחים פתוחות."

מרשה פרידמן סופגת היום שהפעילות הזאת הפכה אותה כעניי אחרים למגוהת. לא רציתי. נלעגת. שאר החיכיות לא ייצגו לדעתה את כלל הנשים. ואילו היא עצמה הייתה צריכה בנוסף גם עמדות בנושאים פוליטיים. כמו עניי השחורים. העמדות שלה היו בשמאל. להכיר בזכויות המלשונאיים, למגן משפחותם תמורת שלום. "זו הייתה עמדה מאוד לא מוסלרית. המערך ראה אז את האויב של בשמאל ולא בימין. לכן הוא גם נכשל. חרעות שלי נחשבו אנטי ציוניות. ראיתי מקרה, בלי אשליה עד כמה אין כאן רמסרטיה. אין תהליכים מדיניים בטליטיקה הממשלה היא קבוצה קטנה של אנשים שמחליטה בלי שום מחייבות למסר משהו (המשך בעמוד 44)

סולם לשמיים

מאת יעל פז-אלמד
צילומים: שמואל דחמני

אליה'נינה דיינור, דימיון ומציאות. גילגול נשמות וחיים בין כדור הארץ לשבעת הרקיעים. השואה. השמש בחייו. עכשיו היא בחור עולם סיפורים משל עצמה. מתמודדת בחייו עם השואה. יעור ניסיון שאלוהים העמיד אותי בו, ושלא כמו איוב, אפילו לא שאלתי למה."

כשהחלט בפתח פשטה אליה'נינה דיינור את זרועותיה ועממה את כוליה. "זה מוכרח להחזיק בחיפוס", אמרה וצחקת צחק מתגלגל. שלוש שעות מאוחר יותר כבר הלכה וחזיתה פרחים במינה אותה במטבח, לשם הייתה בודדת כבי לעשן. "שיתיה לך נעים במינה שלך". ושוב הייתה צוחקת בבית הקטן באחד הרחובות השקטים של צפון תל-אביב. רק לסמי חרש יצאה מ"איכילוב", גופה עייין נשרף כולו ממחלה איומה. "זו לא מחלה", היא מתריסה. "אלוהים העמיד אותי בנסיון, ואני - שלא

כמו איוב - אפילו פעם אחת לא שאלתי למה. רק רציתי להבין את מותח הנסיון". כשחזרה מעולמות רחוקים, שבעיניה יש להם פשר ומשמעות, אחרי ששכבה חרש מחוסרת-הכרה, שאלה את הגרול והנרא מכולם רק שאלה אותו מדוע השאיר אותה בחיים ותשובתו, אם בכלל יש כזו - ואם היא רק אחת - נותנת משמעות לזמן שעור נותר. ביום שני שעבר סיפרה ביזח הומ"ן בטלוויזיה כיצד חשפיעה סאניה, גיבורת סיפור של ק. צמניק - "סלמגורדה" - בודדה, באיכע לפנות-בוקר, ואמרה לה

"עזר את מחבר הספר החזירי הרוח לחייו". ואליה, שזו עזר קרא לה נינה אשרמן, מגרה את הספר, וקמה וחלם באמצע הלילה. ואם תבאנה לרשת אם הצליחה. "את זה את חייבת לשאול אותו. איני יודעת, משל לא שאלתי אותו כך". וכן שריא גופרת את המשפט, מצלצל הסלפון. "צילמתי לומר לך עד כמה עשית אותי מאושר", אש לך יחיא.

אני המומה הם לא. ודי כך קורה להם בחייתם כבר ארבעים שנה. קשר סלפאתי מרהים בין שני אנשים שסערו אחד את השני כמעט עד כלות, העבירו האחד לנשמתו של השני את כל ייסוריהם ומכאובם ושמתם. "זה בליכך נחמד מצידך. תאמר זאת ליעל", והיא מבקשת מעבירה אלי את האפריכסות. קול זה מאור, עמוק, עם שמץ של מבטא. ברקע חמולות מכוניות צופרות. השיחה מתנהלת מטלפון. (המשך בעמוד הבא)

אליה'נינה דיינור, "דמיון ומציאות" - סלמגורדה של ק. צמניק ולא עובתי את הספר עד אחוז רגע שבו סאניה, הניבונת, עמדת למעט בחדרי וחזרתה לי ללכת למצוא את המתגבר.

הכאן מן האל

(המשכן מחמדור חסודם)
צבירי. חיאל רינד, ק. צנטיק "צלצלי" אליה לומר
ער כמה עשנה אחי מאושר. לא הייתי יכול לכתוב,
לא הייתי יכול לחיות, אלמלא אורה של אליה. היא
בשילי השמש. אחי המלחמה הנצחית למחנה עקורים
באיטליה. הייתי שלר עצמתי, חולה מאור, הרפאים
אמר שני סביב שאחיות מעמם, שאחיה, אבל אני היי
גרדתי בדר לספר את שראו עיני. לא יכולתי להסתלק
מבלי לקיים את הדבר.

ב יקשתי מאליה גולדנברג, אביו של דודו
סופר, שטיפל אז בחולים באותו המחנה,
שיבתי לי מהר גיירות ורעם, שאני חייב
לכתוב מרד. ישבתי באותו קירות וכתבתי
את "סלמנדרה". כשסיימתי, נתחתי לאליה גולדנברג
את כתבידודי. "מרדע אינך כותב את שם המחבר על
הספר. מרדע אינך כותב את שםך? שאל אותי. זה לא
אני שכתבתי את הספר, השבתי לו. זה רב כל שש
המיליונים שלא וכו לצאת משם בחיים. כתובת ק.
צנטיק. וכן היה אשילו ב"דבר", הוצאת הספרים
שחיפאתה את הספר לאור, לא ירעו מי הוא המחבר
וחיך הוא נמצא. וכן רציתי שהדברים יישארו.

אליהנינה רינד, צבירי שגולדה ביבנאל וגולה
באותו הלכנים של תל-אביב, בתו של פרופסור
אשרון הגניקולוג ששמו הלך לפניו ביוש בול,
בגרת גימנסיה "הרצליה", שבה כעיר באותו זמן
משרות של ארבע שנים בצבא הבריטי. היא הצנחה
במצרים, ועד היום, היא אומרת, זו האוניברסיטה
החשובה ביותר שהייתה לה בחייה. שם למדה בעמם
הראשונה אנטישמיות מהי. הייתה והלכת מכות עם
חיילת בריטיות שצוקו על יהודים. כשהתורה, החלה
לקרוא ספרים על השואה. בזה היה עיסוקה הקרישה
לכך את כל זמנה.

הספרים של חיה מתחיל רוקק ברגע שבו
החליטה שיר לה משרות על השואה. ואיה אחים
שנאחזי הספרות הייתה שואלת. "כל הספרים ירדו
בהכללות, עשר שוב את אותה הרפורמטוריה שעשו
הנאצים קודם לכן. הם ירדו על שישה מיליון יהודים,
רוח דבר שאי-אפשר לתפורם. כמו שאינגו יכולים
לראות את כל זה דם בגופם, אלא רק טיפה אחת
אני חיפתי את הספר של החיה, של האדם בזה
ותפסתי חור.

לסיכר החליטה לתדול מקריאה, אלא שלא כך

**"חלכתי לדרת
ואמרתי לעצמי:
'אבי לאחור. אם
שנחתחן מהר. אם
לא - נחתחן,
אבל זה יקח קצת
יותר זמן.
המחובותי, ומכאן
יח ב' כמו חיי'.**

אליה וחיאל רינד, לא
חייתי יכול לכתוב, לא
חייתי יכול לחיות, אלמלא
אורה של אליה.

**אליה: "אני חלכתי
כל הזמן עם הכחד הצמח
של האמת. אלא עם
הסקרנות. הי ידע כיצד
זה יתה לאחור מוחי, שם
למעלה לא חלכתי
נשחתי. אני ידעתי שאני
בדרך לשמים, וזה אינו
מכניס עצב לחיי'.**

"במקום זה ותחלתי ללמוד עתונות כאן, אל
עונואי אנגלי שבמקרה (ז) גם תרגם את "סלמנדרה"
לאנגלית. אני מזה לחיך את מחבר הספר, אומרי
לו. המדיום שהוא ענה לי בירוק באותו מלם שעני לי
ב"דבר" לעולם לא תוכלי להיפגש אתה. הוא חי ומ
גורי. מקריש את חייו להיעזר מה שראה באושוויץ.
אותה תשובה בירוק קיבלתי גם פעם גוסטמן. וא
תחלתי, כמבוא אורז, ללכת להבדני עמי רבניצק,
נכדתי של רבניצקי שעבר עם ביאליק, שהבתי שאל
הא תוכל לעזור לי. גם היא אמרה שלעולם לא אכל
להיפגש איתו, ותנאום שאלה את ידעתי אישה הא
גז תחת הרצפה שאת עומדת עליה, בקומת קרקע
בניין הזה. כל מה שאני יכולה לספר לך עליו, זה
שיש לו ידיים גורא יפות, וכשהוא שומע מוסיקה יש
הרגשה שאסור להימצא אור בכפיפה אחת.

ל צאתי ממנה ותחלתי לעמוד שעות מול
הבניין, בלילות, רק כדי לראות את האור
מבצבץ מן התריס המוגן. קיוויתי שאולי
הוא יצא ואוכל גם לראות אותו.
"כיום שיש אחי הלכתי למורה שלי לומר לו
שלא אוכל לבוא במשך כמה שבועות לשיעורים בגלל
עבודה שהיה עלי לבצע. ליד פתח ביתו מצאני איש
קשיש. "צלצלי" שאלתי אותו. "כן, ענה לי. אבל אין
תשובה. אולי במוחות משותפים נצליח. הוא שם את
אצבעו על אצבעי, ועד היום אני משתמשת על כך.
האיש, שהיה כליכ מכוונס בעצמו, שם לפתע את
אצבעו על שלי. יחד לחצנו על המפתח, והחל נפתח.
בפתח התברר לי שה ק צנטיק, ובכיסיו חולו לרועה
לי, והידיים חולו לחליץ מים. מעולם לא שיה לי רוב
כוח בגובחות אנשים. אחרי שנים שמו לב שגם
אנשים אחרים חשים אותו רעם מוסיים, משפיל
עפעפים, כאשר הם נפגשים איתי. עמיתי ליד
ורעתי כלי. לפתע געג גניעה קלה בעיניבות, וא
ראיתי את ידיו היפות. "זה כל מה שנשאר", אמר.
ידעתי שאני לא מבינה למה הוא הזכיר, אבל ידעתי
שכח בירוק וזה גרד לרוע. הלכתי לדרת ואמרתי
לעצמי "עשיתי אני אורזק מבט אורז אחרינית. אם הוא
ימתכ עלי - סימן שנחתחן מהר. אם לא - אמתו
נחתחן, אבל זה יקח קצת יותר זמן. המחובותי

אחיתי ומכני ירה בי כמו חץ.
"אם לא היה חשוכ לי להראות לפני שנחתחתי
לנאציות. אני מזה לחיך את מחבר הספר, אומרי
לו. המדיום שהוא ענה לי בירוק באותו מלם שעני לי
ב"דבר" לעולם לא תוכלי להיפגש אתה. הוא חי ומ
גורי. מקריש את חייו להיעזר מה שראה באושוויץ.
אותה תשובה בירוק קיבלתי גם פעם גוסטמן. וא
תחלתי, כמבוא אורז, ללכת להבדני עמי רבניצק,
נכדתי של רבניצקי שעבר עם ביאליק, שהבתי שאל
הא תוכל לעזור לי. גם היא אמרה שלעולם לא אכל
להיפגש איתו, ותנאום שאלה את ידעתי אישה הא
גז תחת הרצפה שאת עומדת עליה, בקומת קרקע
בניין הזה. כל מה שאני יכולה לספר לך עליו, זה
שיש לו ידיים גורא יפות, וכשהוא שומע מוסיקה יש
הרגשה שאסור להימצא אור בכפיפה אחת.

**"זה שגאפין את חיי זה חצד אחד
החיי בתמונה חתומה, בדיחה
חמומה, וחצד שני - הידיעה שאני
שום דבר, אלא דבר חולר. אבל כל
זמן שאני בה, אני רוצה לדעת את
הכשר, ולהביא קצת אהבה לעולם'.**

ב1946 הלכה אליה אל חיאל בפעם הראשונה,
וק ב1947, בירוק שלוששים שנה לאחר שראתה
לראשונה את ידי מסודרת את העניבה - הדיבר היחיד
שנחר לו מחיי לפני השואה - חשה שהיא חופשייה
לחזר את חיה, שאין לה יותר מתייבות כלפי איש.
בפעם הנשים הראשונות של חיהים יחד, סערה היא
אמר, קטמ את תוכה את כל מכאוביו, ייסוריו,
ביתותיו. וזה אושוויץ נכנסת בה. כמו אותה אם
התקשת שכאן בנה יעקבד ממנו אליה, כדי שתוכל
ללכת בשבילי. אולי בכך תקל קצת על המצוקה.
אליהנינה, צבירי מלאת חיים ועמוסת חברים,
שעונית תגלגל בנתייהקמה של תל-אביב, שהייתה
באושוויץ.

עיקר תפקידה של אליה היה להמנע ממ... לא
להטריד, לא לשאול שאלות, לא לנסות להתחקות אחר
צעריו. לזכות לידו, דוממת, מקבלת, אהבת, מסייעת
אם ניתן לה. "כשנסיימי לעשות דברים אצלו במקדחת
רצוני לגאול אותו, לחלץ אותו מאושוויץ - זה מראש
ברוך לכשלוון. רציתי שהוא יוציא החוצה, אבל איך
אדם אחי יכול לרדע מאיה חור רוצה מישור לגשום.
הוא חייב היה לקרוא את החורים בעצמו, להחליט
מהיכן הוא רוצה שהאוויר ייצא. להמנע ממ... הייתה
התרומה הסבה ביותר שיכולתי להביא אליו. רק
לימים, היא אומרת, "כאשר התחלתי ללמוד
פסיכולוגיה, נשכר לי מלהמנע ממ... או רק הנבתי
ששום אדם אינו יכול להיגאל עלידי וולחתי. רק
עלידי עצמו, ורק אם הוא באמת רוצה בכך. כי אז הוא
מקבל אחריית על עצמו. אז הוא לא יכול להיות
קורבן.

א חיי שבע שנים הגיע זמנו של חיאל לסער
את אליה במשך שבע שנים. "אשוויץ נכנס
בי ודרכם את מהותי. במשך שבע שנים לא
יכולתי לישון בלילות. רק כאשר הייתה באה
רניאלה בת הארבע ומנשקת אותי מעשה פרפרים,
ובאצבעה הקטנה הייתה מראה לי ציורים מספרים,
מצאתי מנוחה קלה החויגות של אושוויץ, שלבארה
לא היו עסקי - נהפכו לחלק מחיי. קיבלתי את זה
בולומותי. שבע שנים היו לי שנות אושוויץ.

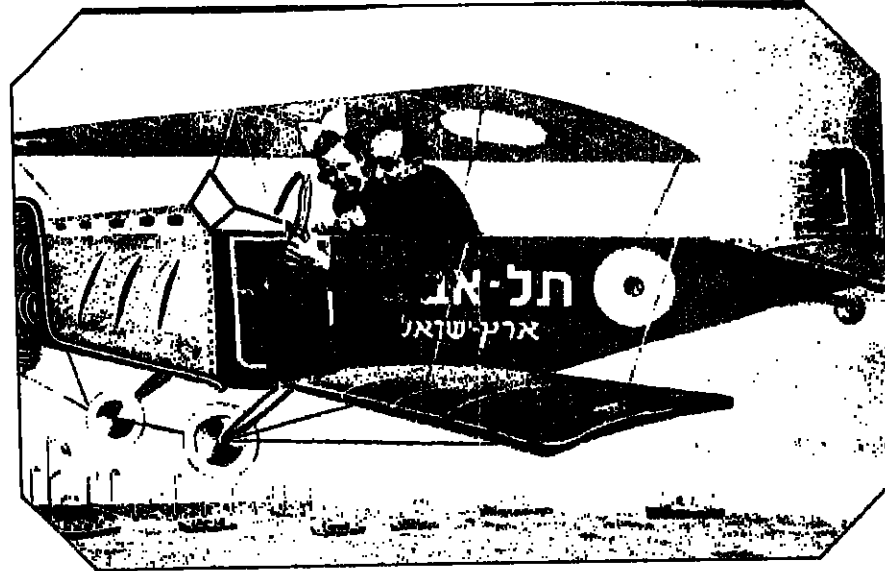
"בתור צבירי, או בתור אדם שהוא חיוני
לשואה, מה שהרשים אותי במיוחד הייתה הרממה
הטוטאלית שבה התרחשו כל הדברים. כשהעבירו
אותם מן הבית לגטו - זה שחק. כשהעבירו אותם מן
הגטו לקרונות - זה שחק. מהדציף לאושוויץ -
רממה. אפילו כשכבר עמדו עירומים בסלקציה,

אליה ואיור של בעלה: השואה הייתה שם כל חומו

גידוגים חיים לקרמוריום - לא נשמעה כל זעקה. אין
זה ייתכן?
"תוך כדי חיי עם חיאל ועם חיי היצירה שלו,
הבנתי שהוא שמוטיף את המים הממים לקולותיהם
המאויירים של אלה שנשארו שם. כמו התהליך של
עשיית גסיקמה. ראיתי שאין זעקה גדולה יותר מן
הזעקה שכשתיקת. הבח העצום שממנו בספריו של ק.
צנטיק הוא בכך שהדברים שנכתבו שם אילו לא באו
ממנו. הם שייכים להם. לכן שמו אינו מופיע על
הספרים. אין בספרים טיפת מעורבות של אנו של
המחבר, ובהו כוחם. חיאל הוא אדם סותר, שמעולם
לא הסכים לעשות לעצמו לא כבוד ולא חוסר מן
(המשכן בעמוד 17)

הזמן של האהבה

יעקב הורוביץ ודנה בתו בתמונת טיפוסית באלבום משפחתי בחלי'אביב של שנות ה-30: "הוא לא היה אדם מאושר".

הג'נטלמן בחלי'פה האפורה

יעקב הורוביץ אהב את אשתו מירה. היא אהבה את אברהם שלונסקי, שנפרד לטובתה מאשתו. הורוביץ שיחק אותה קר. היה מומחה בהתאפקויות. ג'נטלמן מגוהץ עד הסוף. שמורת טבע וינאית. בתו דנה כוגן וידידים זוכרים איש מיוחד במינו, שהעלה על המפה סופרים ישראליים צעירים, אך בעצמו נמחק ממנה עוד בחייו. בזהמה בתל-אביב הקטנה. המלחמות הקטנות של ענף הרוח. ריב על אשה שהוליד פילוג ספרותי.

מאת בילי מוסקונה-לרמן

קמה "כסית" הראשון היה בכ"י הורה בין מרישמן למגרלי בכיוון הים. הם ישוב ליר שולחן, כדרך כלל בין חמישה לשבעה אנשים. כולם מסתכלים על הדינים העובדים ושבים. לובה, בעלת הקפה, ניגנית סוערת מרקע הוגרי, מדרה אותם מאחורי הדלפק בראנה אינסלינגטון, ועשתה חשבון כמה יעלו הנופים בסוף הלילה. אברהם שלונסקי היה תופס כיסא בראש השולחן. יעקב אורלנד נוגע לו בופת בעצם הכתף, מנשה לזין לידם, קצת בצד. אלכסנדר פן, מרסק שורות מתוך פרשקין, חושם יד להעביר את הכסית הזמינית שלו ליעקב הורוביץ, תולה בו עיניים שיציל אותו - והתחל לו בושח קטנה בשורה האחרונה. כשנמר גמר סיבוב רביעי של קוניאק, האחרים היו באמצע הסיבוב השני. הורוביץ, ג'נטלמן מנוח, ויחיד שער לא התגרר, היה תופס בקלילות את החרוזים של הבית האחרון.

יעקב הורוביץ אהב מאוד את אשתו מירה, שחקנית וקרינת, ואת בתם רנה. מירה אהבה את שלונסקי - המאסטר. השולחן שלהם זו "כסית" ל"קנקן" ולחיתוף. היא הנגיבה מבטים והסמיקה, וזאת חזרה לה שיצא, למעצם מבט לטוח רוקם. כמו בכל רומן, כל הדיכונים מכיח השולחן ראו, למעצם שמע, וזך מובעל. נהם גושמן החליט לחבר סוף לסגנון הזה. ערב אחד ניגש ולחש להורוביץ באוזן כמה משטמים. הג'נטלמן לא התפרץ. היה מומחה בהתאפקויות. סידר בשתי אצבעות את המגבעת, קט מהביטא, וצער הביתה לחדר פרישמן 14 קומה שנייה שלונסקי, מצידו, נפרד למען האוהבה הזאת מלוסיה אשת נעוריו, אם בתו. כמו שכוח אורלנד: "ליופוב ניה קארטשקיר (ואובה אינה עניין פשוט כמו חמור ארמה).

מזו היו שני שולחנות ב"כסית". השולחן של הורוביץ וחברים, והשולחן של שלונסקי וחברים.

כמו בכל רומן, כולם ראו, לפעמים שמעו, חוץ מהבעל. נהם גושמן החליט לחבר לזה סוף, ויעקב אורלנד נאנח ברוסית ש"אהבה זה לא עניין פשוט כמו תפוח אדמה".

דנה כוגן (עם תמונת האב יעקב הורוביץ). את ארוחת הצהריים שלה היו מגישים לה יום אחר לשולחן של הורוביץ, שם ישבה ליד אבא, וביום השני לשולחן של שלונסקי, שם ישבה ליד אמא. ברקע רינגו הלשונית כל מיני מנגינות, בלי שום קשר לספרות.

בפתח בניהם, משהו, אולי אורלנד, שאל למה מדיכ נסיר לא הגיע. אלתרמן שמה את הכסית והזמינית, והיה בשלב שער יצא ממנו טוב לב, כמה דקוח לפני הרוע, שעה לפני הקיא. שלונסקי והורוביץ הונוכחו על משפט שאמר ברל כצנלסון. הורוביץ לקח לצידו את הגל, שלונסקי התמכר עליו קצת מהצר מבט לא טוב - חזיר את דמב"ם. הורוביץ אמר שרירה, ונתן ניתוח מבריק שריתק אנשים משולחנות רחוקים שלונסקי חתר אותו במשפט אלים. הורוביץ הוריד את הקי למרס, גם כשהכניס את הקי למרס, חוותה היתה אחרת. לא בוויית של האחרים. חוותה עם הטיה גבוהה אליטיסטית-אריסטוקרטית. הג'נטלמן לא הבין בדיקטיב. שלונסקי כן, אהו. המאסטר ידע להשתח את הסכינים. להחזיק ברורבה כמה לחבים זרים מאור. כשהוכיח ומסקין הגיעו מקצה הרחוב, אלתרמן כבר הקיא בחצרי האחריות. ושלונסקי, בראש השולחן, השתמש ברורבה.

אורלנד: "את שלונסקי אי-אפשר היה לטובב בשום דבר קטן. הורוביץ שלט במשפט. ניתוח בצורה מבריקה רעיונות. שלונסקי ידע להסיט את העיניים שבו לא שלט בכיוון הסמנטי. אי-אפשר היה לצנח אותו בטקטיקות. הורוביץ, היה לו הדע התיאורטי, אבל לא ידע איך לשחק בקלפים. כולנו, באותה תקופה, לא היינו נקיים מקטגוריות".

רנה, הבת, שגדלה בין שני המתים, וזכרת שהמצב גרמה לה הכיטטכני בעולם. בערב "כל החבורה של הגדולים" הייתה ממשיכה את הלילה עד השעות הקטנות. כשרנה תזכננה ללכת לישון, אמא עלתה מ"כסית" כדי להתקלח לכבוד הלילה, נתנה לה נשיקה גדולה של לילה טוב, והלכה כלי לגעול את הלח ולכלי להשאיר בייני מיסר. אז לא נהנו לסנדר את הדיכונים. כשלא גולרברג הגיעה לארץ לא היה לה חדר לגדור. יעקב הורוביץ חומין אותה לגור אצלם בפרישמן, ורנה התבקשה לרחוף את המיטה שלה (חמש בעמוד הבא)

האב יעקב הורוביץ

שנים אחד קדימה

...כי בסנקרסט כל הטעמים, מובילים
באיכות ובטעם המשובח
גלידת שמנת המשובחת
בטעמים שונים עם תוספות
מיוחדות הטפייזלס והמפרספייזלס

סנקרסט

יצרנית גלידות ושלגוני איכות משמנת חלב.

דורגו וטפייזלס. מוכר פליק בתוספת פרוי שוקולד, שוקולד ופליק בתוספת צימוקים, חות חות ופליק בתוספת
דורגו וטפייזלס. מוכר פליק בתוספת פרוי שוקולד, שוקולד ופליק בתוספת צימוקים, חות חות ופליק בתוספת
דורגו וטפייזלס. מוכר פליק בתוספת פרוי שוקולד, שוקולד ופליק בתוספת צימוקים, חות חות ופליק בתוספת

סדרת הספייאלים. מוקד פליק בתוספת פורדי שוקולד. שוקרדוט וייל בתוספת צימחונים, חותם וייל בתוספת
זוכיבויס חתומים וחותם וייל, שיי בתוספת זוכיבויס חתומים. קראנץ בתוספת פיקד קראמל, פורליס בתוספת
ויל בתוספת פלדיון, וייעיסים. שוקי פליק בתוספת מרורי שוקולד. וייל פליק בתוספת פורדי שוקולד.
סדרת חפצות: שוקי פקאן בתוספת אגוזי פקאן, וייל פליק עם שקדים חצופים, וייעיסים, שקדים עם
קראמל וקדשים.

ה"חצר" ב"כסית" (משמאל לימין) יעקב הורוביץ, (י) יעקב אורלנד, נתן אלדדמן, חנה רובינא, מרדכי נמיר, זאב וסימון, אטשי הורוביץ; ליד הסטטוס, ההכרת, הידיע העצום, המכובדות, היתה לו לרוב חרש של יקנות.

הג'נטלמן בחליפה האפורה

המתכת של השני יתהב ונמצא יתרה. גם הצילי.

"זה לא היה אדם מאושר", אומרת דנת, "כאילו גורלו בספרות העברית". את היתרון שלו היא שומרת על הדרגה של חום. מבטא במבוכה שהורגיש, כשקראה מכתבים שכתב לה בנוסח יחידתי, מתחתי, אהובתי, ועוד עשרה ביניים נרדפים בסגנונו של בן-ציון. שרית פלמן שרר לו: "ירשבו: 'החלתי'". הלכנו וקדקדו על חובות החולשות". כל מה שלא יכול היה להטיל אינליטי, תרגם לחלומות הדרמוגות. בחיבורים המשותפים הם נסעו יחד לסייל בעולם. פנישה ביחסים היקבוקב ונישוק. קרספוס כסכת בהא היה מחסום מגנטי. אישאשה היה למרוץ כפיארי.

החומרים בהם השתמש המוסר שבו היו מעטים.
והרוביצ' נמשך בכתיבה אל החומרים המסאפויים.
חיטט בקבלה. שמר קשר קרוב עם מרגוט קלאוזנר
והעולמות של שמעל מעבר, אמנם לא נגזר
לתרגומים מעשיים כמו סיאנסיס ופריטואליסטיים,
אבל נמשך מאוד לצד האינטלקטואלי של המסתורין.
כשכילים שחיפש בעולם המיסטי מעד פעמיים.

[illegible]

לִיד הַמִּצְוָה שֶׁלוֹ, בְּחֵד הַשִּׁנָּה, חֻזָּק עֲרִימָה שֶׁל
רוֹמֵם בְּלִיטִים. אֵלֶּכָּה רִכִּיטִי הִיאָה מִסְּקוֹמִין בִּין
וְהֵם וְשִׁמְכוֹת. רָבָה הַלֵּוִיכִים כִּמֹּה שִׁיּוֹת מִפְּתוּחַ
שֶׁמֶסְמָצִים קוֹרִים מִלֵּךְ מִינִי. טוֹגִים. יֵד רַחֵל מוֹרֵקֶה
מִצִּירִיּוֹת, יִגְדֵּל קִלּוֹת אֵת הָאֵבֶק שֶׁבִּסְטֵר עַל עַל
הֵא מִשּׁוֹחַ בִּין מִסֵּר מוֹפְרִילִי שֶׁל הַיּוֹם – שֶׁל הַ"חֹדֶד"
– לִקְרִישׁ שֶׁל הַחֹדֶשׁ. "הַהֶבֶל בִּין אֲרִיבִטֹּס אֶקֶר
לִיעֲקֵב הַחֹדֶשׁ", הֵיא אֲמֹרָה, "שֶׁלֹּאֲשֵׁנִי יֵד לִרְשָׁם
כִּסֵּר וְחֹזְרִים בְּלִיטִים שֶׁבִּסְטֵר מִסֵּר מוֹפְרִילִי אֶל

אדם מכובד. מאוד מכובד. אנשים עלו אליו לרגל לעיתים קרובות. ביניהם שידעו את הדרך, אבל רגל לשמוע מלה של דעתו. אחרי קום המדינה, כטיוש שנות '50, שכיהי נספח התחנות בשגרירויות ישראל בשווקולקס. התיריד שם עם מלה ריקבן-בריק (מחברת) אליה קיי הילדה מלפניו, ועם ללי וקס. בתל-אביב ישב בראש המועדון לסופרים האמנים של מפא"י, "מליאד", ויהי חבר בהנהלת מוסד ביאליק ובוודע יאגודת הסופרים.

העורשים שלו היו בקשתה. רכבו מפורסמת.
לדוד התברר היהדות שלם תברכתו ידו רומי, קרא
והרוב מרסית, מרגמית ומאנגלית, מילית עומית
של יד. בה מחשבו ורעיות מלגים של לוחה
שפות האשאר היה ללדוד. ארם גבות, מצה פותה
ולפית, מילי ארזים, מנקות, יגיונים
אוסרודגניים. הנקבת ישבה המיר בוות מאור
מסוימת. שמו על סוליד. השון כסותאימני.
הסארה מאור אנסת, פרנסה. ריסקסיה.

תוספתות וקצית חזק והיה לו שכתב בגמלות כחצוה אחד אל העלית האחת ואחר אל שני ספרים ספרות יפה. המוסדות המכונים שהסכימו לפרסם שלח לו את כל התקשמות אל ויה לו נישוא, אבל המשיך לבנות בהמדתו יותר מעשישים וקצית: "אל האדם יניח כוח", "עליו נקמה", "תולדותיו" הלבנות, "עולם הזה נחמד ביותר", אלה מלאו את הילת, נשארו מסודרים בקמדה על המרשים, אחרונות, בבירורים, במפרסות, שכתב שכתב אתה, אבק, אתה נחמד כענין יותר, המוסדות ומקובלות צמחות ספרים, את אחד אל קנה, אל קץ, הוא די מל המשישים. חסדיו הם השתלשלו ענין משליל אבק, מנגב ומוקם, סודת את תרגומים לזכור מניחים.

רד, חם, ותלוש. אז לא הבנתי מה בדיוק חיים חיים
אני מוזהב כחבית של בדידות, געגועים, התחמקות.
עצב, הפז עצי.
לד המטוס, החכרת, הידע העצום, המכוניות,
והיה לו לרוב הנגשה של ריקנות. "חסר היה לו רק
הניצוץ", אומר חבר קרוב, "לכן גם לא הייתה לו
תהילה". בנוסף, היה ברקע המפגש עם שלונסקי.

[illegible]

על תרובתי, בעולם אחד שנחמק, היה העורר
המיוחד של "הארץ" בבשרי עשירי ושחית שנה
אז שחללינו בדרבה כבישיו, אז היה זה
שחלל לרבות לאנשים, שחללינו מי מנייה ומי
התנהל כחבו ל מכתחיה אורי צבי גרינברג,
היה יחסי מכתחיה אורי צבי גרינברג,
לחלוצי, שני עגוני, שני עגוני, שני עגוני,
אז אין עוללה מאמריו, שני עגוני, שני עגוני,
התחבול כל יקנים מהתחלה, גייתיה כאלה שחבו
לחלוצי, שחלוצי, מבייילת, כאלה שחבו
שחללינו אז היה של המורה לרעה איד גריתא הדרד
על המרכיב, תנוני יד התקופי על מבייילת כביש
התנהל שחלל תבא והתניע אילי התקופי, שחללינו
התנהל על הרעלה ביקשו עצות, הערות, הקשינו לכל
התנהל.

[illegible]

"אבא היה אדם עצוב,
 איש רך, חם, ותלוש. אז
 לא הכנתי מה בדיוק
 קורה. היום אני מזוהה
 בכתיבה שלו בדירות,
 געגועים, המון עצב".

هكذا من الأصل

יעקב ואסתי
הורוביץ עם
נחן אלחנן
(משמאל) וא
לא הבינה רחנה
בספרות, לעומת
זה הדימוי של
החיים.

(המשורר מרעמוד הקודם)
משרות. אולי גם הורוביץ גיחש שרק ככה אפשר
לנער מהשפיים את האבק.
השחקן שמעון מינקל היה יריד קרוב. אחר
המעטים, מינקל העריץ את קפה "זרר" על "כסית". עד
היום הוא לא מחבב את מה שהוא מכנה "סצינות
אמנותיות של החברה הישראלית". מינקל העריץ
ריאליזם אישי. עם הורוביץ, הוא אומר, היו לו כמה
מגעוויינים שבהם. הוא זוכר, למשל, איך שיחק
במנומיה במחזה "הקבצנים", הורוביץ יושב מול,
הסתכל ורשם ריאליזם במקום.

הורוביץ לא היה טלפונים לאנשים ושאל
ככה חסם מה נשמע. הסלפון נועד לענייני
עבודה. עם מעט אנשים פירט רגשות. עם
לאה גולדברג ירבו מלים רכות בטלפון. גם
לאסתר קל היה לו יחס אישי. ישב איתה במינעון של
ה"הרץ" ושם כף יד גדולה על הודוה ודקה שלה. היא
היתה צעירה כשהוא פירט. שלושים הוא היה כבר מבוגר ששנת
גם לא היה מוריד. מידעם את הטיפוס הראשונים
שלה במסך הספרות, ועוד אחרת להמשיך לכחול.
קל משתמשת בביטוי "נגיעה בנפש" שהיא לא מכירה
היום כמגע שלה עם אנשים. היא נזכרת איך צערו יחד
מרחוב מוא"ה, רדך שדרות רוטשילד, מסיימים את
הטיול באחוות צהרית ב"אקדמולוגיה".

אורי שששת מירה עזבה אותו לטובת שלונסקי,
התחתן הורוביץ עם אסתי, גם היא עם גבולות מורידה,
שלא הבינה הרבה בספרות. לעומת זה תימרגה יפה
במשחק של החיים. ידעה לערוב ולשלוף בזמן את
הקלפים הנכונים. "היתה אשה בעלת אינטואיציות
נשיות חזקות כמלא מבין המלה", אומר אורלנדו,
"היתה עדינית וערמומית על הצד הנכון. הבינה אותו
אחר יותר ממה שחשבה".
ב-1952 עבר הווג לגור בבית שרכשה אגורה
העיתונאים ברעוב הנשר והיום יצחק שרה. בבניין
התגוררו ישראל פז, שעיתו בן שורת, שלמה שמגר,
יוסף גאור, אמיל העליון. אסתי פנתה את הדלת
לרחותה לשנים קרובות. בעלת טעם עם גוף של העזה
הספה כחיד המגורים היתה כצבע בורה. משני צדיה
כורסאות בצבע וית ובאמצע שולחן גדול עם מלפת
שיש רחבה. על הרצפה היו מפוררים כות שטיחים
מריסים בריבויים גיאומטריים קטריניים, ועל הקירות
תמונות של גוטמן, הולצמן, סטימסקי, רביץ, קסטל.
גם במטבח שלטו קורים מלכותיים מגבולות וינה.
אורחת צהרית אכלו מותר כלי מורגלן בצבעים כחול,
אפור, בורדו, לכן, שאסתי רכשה בשרויה. הסברים
היה היה מעוצב בקי ישי גוקי, ומונה תמיד בווית
הרכונה. שושנה, העוזרת משכנת החוקה, באה כל

אסתי רצתה ללרס. אפילו מאומצים. יעקב
הורוביץ לא רצה לשמוע. אהב את רנה ואת אגנן
ואילן הבנים של גיטו. האינטקטואל הבהמין היה
קצת כפייני לעצמאות שלו. בית שקט ומכונה היו
אחרי מותו מצאו בבית תחילת עצומות של
הספרים שכתב. גם את מרפסת המטבח כיס שורות
של ספרים קשורים בחבל. ששית ישן היה מונח בבסיס
ליריה, מותכב בשרשרת ברזל. במגירות היו מתקנים
קטנים שעליהם רשם בכתב יד קטן למי הלוחה מתי
וכמה. בחלון המטבח היתה זכוכית כבודה למאח
"חלקיקים, מורבבת בסבלנות בללוטיים גורר רק. על
הזכוכית השוכנת כיסות מה יפהפיה רקמת-יד.
יעקב הורוביץ נקבר ב-1971 בקרית שאול, בחלק
הספרים בלווית ירד גשם חזק.
בבית אבות לא חזק משם, על מסגל עץ ירוק
ישבו שלושה אנשים ממלמלים לעצמם הברות ואת
בריות. אסתי הורוביץ היתה קשופה בצעק קל נוס
גוטמן בה באור, אורי צבי גרינברג נישען על מקל.
אין אחר מהם כבר לא הכיר את זה שישב לידו.

**"כשהגברת הצעירה
עברה מהשולחן של
האחד לשולחן של השני,
לא הרגשנו מוכנה.
להורוביץ כאב שאשתו
עזבה לטובת החבר. הוא
החזיר לשלונסקי
בעקיצות קטנות".**

בילי מוסקוזה לרמן

צריך לראות כדי להאמין

שמורת ההסטוריה והטבע הגדולה ביותר בארץ

"ארץ תור" מומיה אותך לחנות מרחוק אוטנטית יחודית מסוגה - "קפיצה למינע" אחר של גמ"י ובעיקר אל סיפורים ונופים ראשונים המצגים למנוחיל ולטפס בשמורת ההסטוריה והטבע הגדולה בארץ. "ישמורת", המצויה מרחק נסיקה קצר יחסית מביתך, נולדה וזאת ההסטוריה של הקוסמות העמים והאחרים ידועים למאות מיליוני בני אדם בכל רחבי תבל. תכנס ל"ישמורת" יכול להבחין בחקלאות עתיקה ונוף, כפרים טיפוסיים, עדרי צאן, מנדחות הסטוריות ותעשיות מסורתיות שנשתמרו במשך דורות. כל אלה מצויים בגוף קדומים, קסום, של שדות מוריקים, יערות מצילים, נחלים ומפלים מרשימים, וקווינים המורידים בגורבי מדבר יחודה הבראים ובאזור טוהר המידבר והאקוויטיות של בקעת הירדן.

"ארץ תור" מציעה לך לנחות את הפוטנציאל המלחיבי של "ישמורת" באמצעות טיולי חווית מקוריים המתאגדים לכל הנחלים. תוכננו על ידי מומחים ומשכלים במסלול טוח ומתנה, נקודות חן בלתי ידועות, חוויות יחודיות וחורבה מעלה. לקבלת מסלולי טיול חנים ופרטים אודות טיולים מסורגים פנה ל"ארץ תור" - האגודה לקידום החיירות בשומרון יחודה וחבקעה או למשרדי תגשיות תרשמים מהם.

מבצע! בוא לטייל בשמורה ברכב פרט או בשיל מורגן, עכשיו.

החשקשר השבוע ל"ארץ תור" - אינכם למשרדי תגשיות תרשמים מהם וקבל חנים עלון צבע לטיולים ב"ישמורת" תמכיל מפה, מסלולי טיול חשבר על אחרים ומידע נוסף. חידוש השבוע לאחר מותגיו המסורגים, קבל חנים מיוחדים ועד 20% הנחה לילדים במשפחה.

- **טיול 1 - בעקבות איש הקשי**
טיול אל סיפור חשבורנים, חמקן עם "איש הקשי" ודרך מעלה חשקשים אל המצודה העליונה וסבסית - בירת מלכות ישראל. יציאה מרחבת תחנית של חיכל התרבות, תל-אביב ביום 5/8/87 שעה 08.30.
- **טיול 2 - לגלות את יער העמקים**
טיול אל יער ריחן, חששית מחמים קדומה, יער עשודי סבסית, תחנת חרכבת הסטוריק ודרך "סעלה חשקשים" אל חמקן עם "איש הקשי", חדר הכניס חמקן חירוק. יציאה מרחבת תחנית ריחן 1, חרמה ביום 7/8/87 שעה 07.30.
- **טיול 3 - להכיר מקומות שעששו היסטוריה**
דרך עמק האלה וסיפור דוד ונחלת אל סיפור מבוא ביקר, סיפור ברכבת סלמת, ניש עניין חירוק וביט לוח. יציאה מרחבת תחנית של חיכל התרבות, תל-אביב ביום 6/8/87 שעה 08.30.

מסלול לקידום החיירות בשומרון יחודה וחבקעה.

טיולים מוסמים לקבוצות מסורגות: ■ **טיול 3 - "גן עדן בדרך לגב והמאבקות"**
■ **טיול 4 - לראות את העשש בשבען והידר הנקסם.** ■ **טיול 6 - אל "אגש והמאבקות"**

מיסם ארץ תור - יקור ד.ל. 36465, 39107, 082-39107, חרמה: ■ שש זן, יירד ארץ" טיולים ונופים - סוקולוב 121 חולון, 03-940193, 5054617 ■ חרמה: "ישמורת" - חרמה: 08-222806, 232286 ■ ארץ תור - חרמה: 08-222806, 232286 ■ ארץ תור - חרמה: 08-222806, 232286 ■ ארץ תור - חרמה: 08-222806, 232286

לנוף כזה אני בטוח נוסע

הכרטיס לטיול

יש להוסיף שישנה חשיבות רבה לשינוי המיקום, ולכן כדאי להתייעץ עם יועץ מקצועי. בנוסף, יש להבין כי שינוי המיקום אינו פתרון קסם, ויש להקדיש זמן רב לביצועו. עם זאת, שינוי המיקום יכול להיות פתרון יעיל לבעיות רבות, ויש להשתמש בו כפי שצריך.

પાનકલાં 24

מה שנחקר בפתח מאורע שנים לעסק ישראלי תוסס ומכניס
אל דרוק כיחמה של יפני צעיר, תושב טוקיו. ועוד הראשון שזכר
בית-הדפוס לזכותי את הדפסי האלומיניום ושלה אנשים שימכרו
ותם כרזות ברוח של כמה מאות אחרים. ידוע יפני נמש
ממנו: התמנות הוצאות-של גשר הזהב שפרנסיסו של
צ'ינס מנכ"ל: המצוינות: מיומן גרנד לייבס של ג'י עמו

[illegible]

אנשים את הצד הנוצץ שבחיים, ביותר כאשר הוא ניקט לנשים
מקטל לים ולארץ ההבטחות והנדיה - אמריקה - שדורגל שלה
מקטל מול נד כמוהו אכל כל השאר עדיין טוב בה הרבה יותר
אשר כאן השמש העולה.

רבים מהם הם היו נותנים בינם במעט כביסים רבים, מתקשרים לדירתו של משה עוד מנמלת התעורה, מתקבלים הם באהלה וסולתא חבירי, וזוכים בעצותיו ללל לטויל רחבי פי, למלאת חפציות לבתי-האחרה וזלים, מסעדות פשוטות, אפילו סיוע כשיכרות רכב מצויירים שכל עצל וכבשה עשורת תמנות ומסגרות, הם היו יוצאים מידרת: של משה לדורות, תחסיס את (המשן בעמוד חבא)

**י"ש המרוויחים –
אחרי כל ההוצאות
– גם מסמך
דולדים בחודש".**

25 ఏడాది

איז: יכנו לעכשין,

הזירה אחתהמאת.
השאלה היא רק
מתי יחליטו
שלמוגות ההגירה

של יכן
להכסיק את
החגיגה הם
יודעים הכל,
יכולים לעשות
ואת ככל רגע.

(המשך מהעמוד הקודם)
דוכן המכירה עוד באותו יום או כבר למחרת בבוקר, אוויר ראשון לשיטה במדינה שהכל בה עולה כל־כך ביוקר.

ריח ההצלחה משך לימן ישראלים נוספים שהחליטו להתחרות במשה במפצצים. ערד ואמיר, שני אחים, קטעו טיול במדבר ובכנסו לשוק כמתחרים ראשונים. אחריכך הגיעה אתי, שנשברה ומכרה את ה"זכריות" לאייר, וכומן האחרון מנסים רבים את מולם באותם עסקים, אלא שה"גדולים" - משה ושותפו דני, אמיר ואייר - מורידים מחירים כדי לעצור את הרום.

הם אינם ששים לרבר עם עתונאים. שני כלי־הקשרות בימן כבר עלו על התופעה. שלטונות ההגירה יודעים הכל ומנסוגלים לעצור את החגיגה בכל רגע, ואפילו שנייריות ישראל כבר בתבקשה להעצור. כניסתו של ערד לימן נאסרה ואחיו אמיר נאלץ עתה לעבור עם שותף אחר. מפני דרש, אלי, מאיים לשבור את השוק במחירים נמוכים שאפילו הגדולים לא יעמדו בהם. הוא אמר: שאייר בתי־דפוס בהנגיקנג בו ניתן לקנות את אותן תמונות במחיר אפסי.

הנסיגות לרבר איתם לצורך הפרסום כעיתון היו חסרי תקווה. משה לא הגיע לפנישה שנקבעה ליום שיש לפני הצדדים ויהא שומר מסודר ועוסק בהכנות לשבת, התנצל מישור ביריותו, דני הניח להתקשר תעלם, אמיר לא רצה לרבר. רק אייר, שיהיה עם יניב בגנס לעסקים לפני חגיגה שנה, הכינס להתראיין: "אני רוצה להבהיר שאנחנו לא פושעים, שו משוט הדרך היחידה שלנו לחסוך כספים, לראות עולם, לשלב טיול בעבודה שאינה גורמת גוף לאיש".

אייר, בן 24, הגיע לחפיקור - שלא כקודמיו - מ"מדינת השירה". הוא נחל בימן במסגרת טיול במדבר הרועק הקלאסי, התבונן

באביב שעבר, בעת פריחת חורבן, אפשר היה לאתר לפחות 300 ישראלים רחוקים בעזה ובעונת אחת מוכרים תמונות (בצילום) בארבעת האזנים המרכזיים של ימן, גם בפרסום ומדלות וגם בעירי העדה.

להישאר שבועיים, לא יותר, אבל התאבס במדינה ובעלמה יפנית והחליט להאריך את שהותו. כמו ישראלים רבים אחרים גם הוא שלב טיול באי ימן עם מכירת תמונות כעיר השירה. כאשר חזר לטוקיו עם כוונה ללמוד קארטה ולגור בעיר הגדולה, היה מוכן לתת ידיו בכל עבודה, "אפילו שיפית בלים", שתאפשר לו את הלקיחה של מגורים באחד המקומות היקרים ביותר בעולם. המציג עם אתי, בתורה ישראלית שניהלה סוכנות מתחרתית להפצת תמונות, אישר לו לומר על שטיפת כלים ומלצות, אתי, רוויה בכספים, שבהה מתעבירה חקשת יימיים ויללות של עיסוק מסוכן בהברחת תמונות לימן, הריביתו ומגע עם הישראלים המוכרים שאינם מן הגושים הנחשבים בעולם, לאור שהרימה ידיים בפני התחרות עם "הגדולים" משה ודני, עין ואמיר - החליטה לפרוש ומצאה את אייר במצב־רוח מתאים לנסות למלא את מקומה. "אין שום ספק שסיכויי של ישראלי מוכר תמונות בקרן הרוחב לעשות את המיליונים, גדולים מן כנה מסיכויי המשיץ - אבל כדי להשתקט בטוקיו בעבודה קטנה זה היה המרחק האידאלי בשבילי, הוא אמר.

אייר, איש רחבי־מימים שקולו עמוק, מקרין על־אף זאת עריצות וגיבורות. הוא מלחם את תפקידו הניגודי כאלו גולד באחד מרובעי העסקים הגועשים של טוקיו, כניסתו: "למהחתי" והציאה משני הצדדים, משה ודני, ערד ואמיר - את הבלעדיה על

זו כורגדפיה זו?

העתונאים לאח אתגר כתבה לפני זמן קצר ב"ידיעות אחרונות" ש"ישראלים מוכרים תמונות מורנוגותיה ברוחבות ימן".

כל מי שביקר בימן, יודע שאמילו עתונים עם מורנוגותיה "לגיטימיות" כמו "אליביו" ו"מנטהאוז" מוכרים שם כתונס ימני אחרי גזוזות קמדיניות. ימני, אמילו כשהוא שיכור, לא ייראה במומבי כשהוא קונה ו/או קורא דבר מורנוגותיה. שבועונים כאלה נמכרים מוון מכונות אוטומות, באופן שלא ניתן להבחין בתמונות השער שלהם. מכירת תמונות מורנוגותיה ברוחבות ימן היא קודם־כל ולגני הנל התאבס כלכלית של מי שמחבון לעשות כסף.

מה כן מוכרים הישראלים גער חוזב, ומבו, המוון על החולס ולגנים - אלה המופלגות ביותר, אם שתיים־שלוש התמונות המציגות נשים השופות־יחוד חן מורנוגותיה - וזה של בטיצילוי היא מוסמת לטרט כחול.

העסק שבשנה האחרונה נהפך מברה וזה כמעט לכל העסקים. אין סכסוכים בוטים בימן לכין ה"חוקקים", אבל את אי הנוח שחשו בשל כניסתו של גורם נר לשוק ביטאו בתגובה מיידית של הורדת מחירים ורגיל ידוע למלחמה בטוור הקטן. אייר הגיב בטקטיקת "יתום האיש": הישראלים שמגיעים אלי וזכים לא רק בעצות חיים ובחיון סמנים, אלא גם באפשרות ללן - לפחות בתחילת שהותם בימן - בדירה ששכר לצורך שני התמונות. הלינה, במובן, חנם - וזינם בימן הוא פיתוי שקשה לעמוד בו. במדינות שסיררו נאמניו בין בתי ההארה כמאילו ובקוריאט, מכיון הצמר איזיניני על: "יחס אישי" כבי הפיתוי הגדול מכלום "עבודה ברוח של 500 דולר ביום".

נכון לעכשין, אייר מאמין - וגם מתחריו מרים בכך - שכל ההבקעה הסתיים. בשבועות שעברו ניסו לפחות ארבעה ישראלים נוספים לחזור ל"מחותר המפצצים", אבל קיפלו וזכ רק חש אתה, אלי שמו, אומר שכאמדתו מהפכה אמיתית: הוא יקנה את התמונות במידי־פרס בהנגיקנג כרכ המחיר, וישבור אפילו את מחירי הדמפנינג הנבוכיים של קודמיו. הזירה מתחממת, והכל שואלים רק מתי יחליטו שלטונות ההגירה של ימן לכבות את האה אייר אמר: "הם יודעים הכל, אין להם שום כנייה, אם ירצו להפסיק את החגיגה - יוכלו לעשות זאת בכל רגע. השאלה היא רק מתי יבוא הפיצוץ".

חודש דצמבר שעבר זה היה קרוב. שני פרסומים בעוון יפני בשפה האנגלית ובאות מרשנות הטלוויזיה הכניס את שנייריות ישראל בטוקיו למהלך של התעניינות גוברת. יש אומרים גם, ואייר מכחיש, שאפילו באקשה התחילו לרבר על "מאפיה" ישראלית עצמאית מרי המפצצים והלו חשופים, ובקרר הישראלים כבר נמצאה שמועה ש"זהו זה" והציגה נגמרה, ומי שתכנן טיול על־סמך הרווחים הצפויים ממכירת התמונות - יכל כבר לעשות "קניג" לטיסה ארצה, אבל אותו ג מולד היה חוק מכל, המכירות נברו והעסקים משלם לא היו טובים יותר. בטוקיו מחכים לפיצוץ הבא.

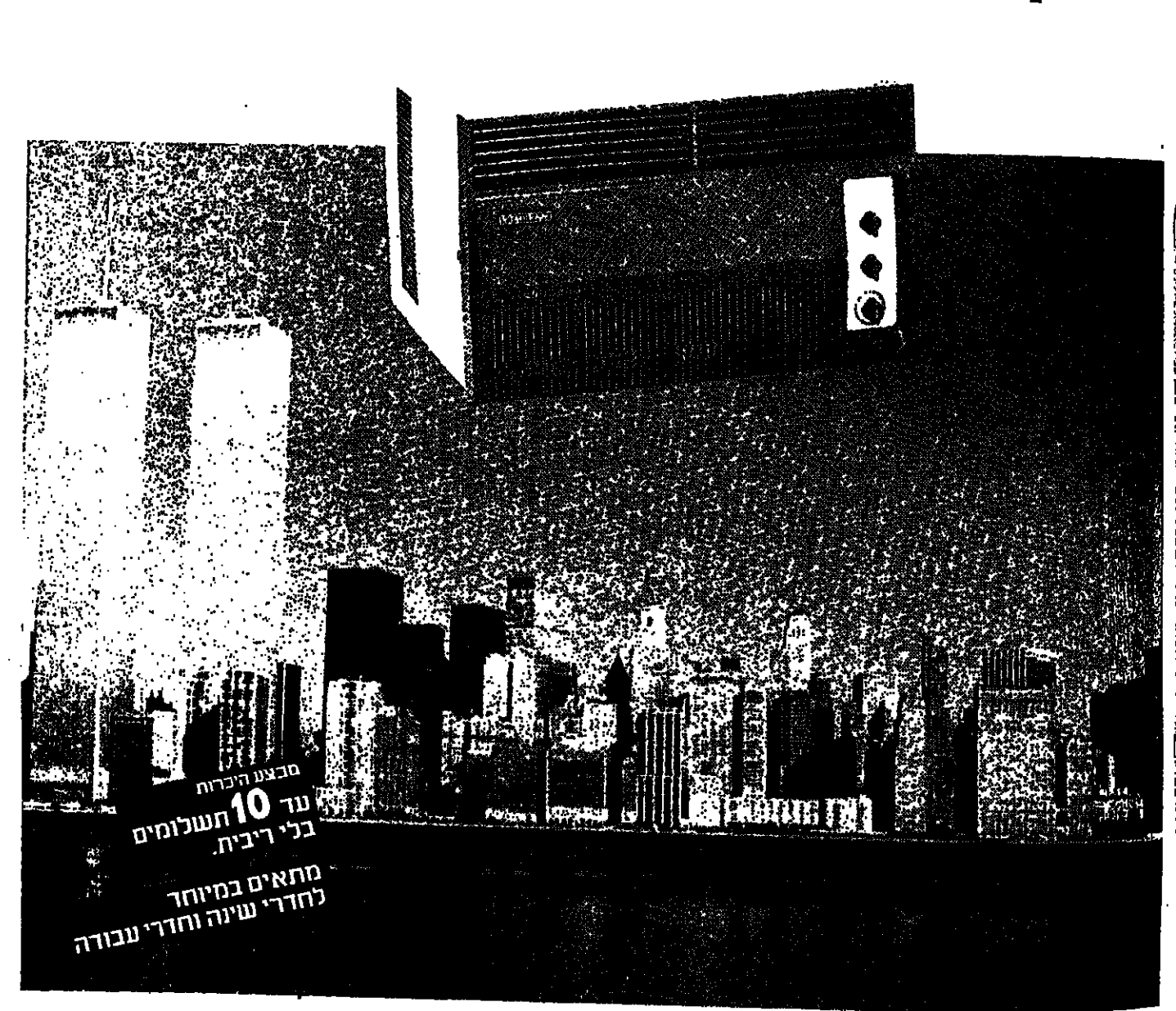
בינתיים עוד ועוד איורים בימן מגודרים "מסוכנים למכירה. נבוקי לטוקיו, גם ערים גדולות אחרות כאוסאקה והרושימה שוב אינן מבטיחות קבלת־יפים אוהרה לרוכל הישראלי המתנהל על מרכותיהן. מפיצי התמונות וראגים להחזיר את הישראלים המתיצבים במשרדיהם וממליצים להם לסגות לערי השירה למקומות המרחקים והתירחים יותר.

עלרים ישראלים שרת את התמללה ופרסו וזכנים במדרכות הרושימה, גורשו מימן בהרש שעבר. שוטרי ההגירה חפסו אותם בשחול וחזיקו אותם צמורצמור מהמורכה היישר למגלי־העופה אייר, שמחויק עכשיו בטוקיו שתי יריות, אחת למגוריים והשניה לעסקים - סבור שגורל דומה צפוי גם לו. "הסיכון מחשב", הוא אומר, "כל יום נוסק שלי בימן הוא רווח נקי, אפשרות להגות מהפרינה התפילה הזאת ולהמשיץ בלימורי הקארטה".

אבל בינתיים העסקים בעיצומם, ובקבור הישראלים המוכרים - כל יום עסקים נוסף מיתרגם בדרדלל לכמה מאות דולרים. שיטות המכירה משתנות מאדם לאדם, וכמו שישנם כאלה שמתש "טלרז לרוכזות", קיימים גם רבים אחרים שנוכשים. אייר אומר שעל כל תצלוח ישנו לפחות כשלוון אחר. תצלוח, כמובן, הישראלים בימן, היא רווח נקי - אחרי הצאות מחיית וטיול - של לפחות 3000 דולרים בחודש: כשלוון הוא רווח של 1000 דולרים ולמטה מזה.

ישראלי שעולה על דרך התמונות מקבל "ערכת פיתוח" ממות, מסגרת, מוצלח לטרישה ושלם בשפה היפנית. מי שנגש מקבל גם "תעודת מסכין" שלם המכריז משה בגוסס: "אני סטורג" (המשך בעמוד 26)

המצגת בכורה בישראל של המזגן הסיבובי שמסובב את ארה"ב:

ROTARY

התכנון והקמה - תדיראן רוטארי
המרכז מופל בתנועה סיבובית חלקה.
פעולה שקטה, ללא ויכוחות, נצילות גבוהה וחוסן בארגון.

חייג עוד חוס לתדיראן מנגנים
טנימי תדיראן: חל-אביב 03-5426304
חופה 04-724111, ירושלים 02-710221
באר-שבץ 057-34561

להשיג ברשת בית המוק, שווק חוון ח"א.
סלון סביוחולון ואצל סוחרים מובחרים.

התכנון והקמה באר"ב
התדיראן רוטארי פרץ לפני שלוש שנים לשוק האמריקאי עם יתרון אמיתי בהתמנה המנגנים חסינים, מודש רוטארי שקט וועיל לאין עורר מחסומי הבוכון, התצלוח לא אותה לבוא עד היום נמכרו בארצות־שפות אלמו מנגני תדיראן רוטארי. המפעל בישראל עבר במלוא התמונות ליבוא.

תדיראן

מזגן היצוא הנמכר ביותר בישראל

הזגן הסיבובי

בוקר טוב קוקאין

(המשך מעמוד 9)

בפני ישראל היא הרכיב אחרי אכילה, טלוויזיה ומוסיקה. התפתחות בעברית נכונה. אחריה המסכת בעשית סרטים לפרנסתו. כחמני תסריטים לפי המנהג "בנות", הקרב על תועד, "אריית ערית" ועוד שניים שלוש תסריטים שטרם צולמו. בו בומן שיחקו במספר סרטים. האחרונים שבהם היו "מאחורי הסרטים" של אורי ברבש ו"ער סוף הלילה" של איתן גרין ונגם המספר קטן "כחן הולדת" של גולן, אבל זה לא נקרא סרט אלא הגנה פאסיבית שעלתה למעלה מעשרה מיליון דולר כבדי העבאמי ויכל לשחק עם המכשיר האהוב עליו - המגאפון. ב"ער סוף הלילה" וסרט שיצא את ישראל בפסטיבאל קאן תוררתי את המכשיר על הכרטיים. הם נאלצו אחרי עשרים שנות עריגות, להודות כי מדובר בשחקן "שקרי" את המסר ומכאן אל קולנוע אונטיות וכאריזמה ואכן, מתוך 32 הסרטים ששחקני כהם עד כה, היה זה הראשון מיליון מוכן להודות כי אני טוב. ברור שלבד המכשיר לא היה שום גורם שפירק לי. אחרי קרב 40- סרטים וכ-15 שנות ציירה לא זכיתי בכינוי דוד או כפרי הציבות של תעשיית הסרטים. קרנצונו של שנות ריין ששמו אינו מתחיל במשה.

ה"י האישיים הצטברו לרמיזונות ודברות כלרים. איזה כוח טמיר גרם להעלם מעקשנות העתונות והציבור לשאת את אביהם מן האמנות אל טורייהריכיות. הם, מצידם, התעקשו על אבא נטו, ובכך נהפכו לשלש הסיבות לחי' ויש לי בנסוק, במילון, ולזה בשם אסיה, שאמה התעקשה ללדת ולגדל בלא קשר אלי. ויהי חבב שבע. כל מה שיש בדין זה תמונת של הילדה הודעת כי אני אביה, ויש נעים שהייתי רוצה לראותה על משע האטליטית שלי.

כל הסיכום היל' תורוצץ במחוק סיפך לי שפע של תיוצום להיח קוקאין, לשנות, לאלכס את הגוף בכדורים. לעבוד על בסיס של כדורימרק, להפס תירוצים נוספים לחי' מלבר הילרים. היה לי ברור.

זהב מאלומיניום

(המשך מעמוד 26)

אין לי כסף לחזור ארצה ללימודי, אלא עזר ליי. מי שמכיר את נפש היתומים של הימנים יודע שזה עוד, מי ישראליים רבים אינם נחלים במסכתות והומוחלים על תחושת חבושה. הם מעריכים לקבל את הונב בפני הין הימני ולנסות בו אחרייכן ברובעי הקניות של סיאול ובנגוק.

במקומות מועדפים למכירה נחשבים - בשעות היום - המאקרים הגדולים, שהימנים המעונבים ונשותיהם בשמלות הקימונו פוקרים בימי שמש כאלפיהם, ובשעות הלילה - המועדונים שותם יפנים מעונבים, ושותים קטח, פוקרים בנספס.

"אנחנו יורדים", אמר ישראלי שדוריות ליר אותם מועדונים 10,000 דולר מדי חודש - "סליטני קשה לומר לא, בוראיו קשה לו לטוב לגייוני" (הכינוי הימני לרז) ועוד יותר מכך קשה לו לטוב כאשר הוא השני, שתי. אז אהנו אורבים להם ליר הערעונים, מוכבים אותם בעריגות לרחק ומשכנעים אותם בלי בעייה לקנות תמונה אחת להם, אחת לאשה ואחר לחברה או למאורע הממחינה להם ליר המערון. מספיק שנשבע יפני את, ועשינו את שלנו - כאשר הימנים רואים שאחד ממוכרים קנה משהו, הם ירצו בחמיניהם לאותו רוכן ויקנו לעצמם בדיוק אותו דבר...".

לא שמרייכל מוכר בעכורה מטרבת. כרי להודות, צריך להשקיע קובים במכירה שעות עבודה רבות, כל זה תוך כדוריה מתמחות מחשוכים הימנים שלקולם אינם נוקטים באלמיות אבל בקשום "להתקמל" הייתה להענות.

לומדים לצלם עם קודאק

צילום ילדים

אין ספק, צילום הילדים הוא נושא חביב ופופולארי לכל בעל מצלמה - בכל משקט, ואולם עם מעט עצות ושימת לב - ניתן להגיע לתוצאות טובות וזכוכיות ולחיימנע משגיאות נפוצות.

זמן הצילום - שגיאה נפוצה היא לצלם את הזאטוט, בין השנתיים-שלוש, מלאך מזה 1.80 מ' של גובה האבא! הילד מתקבל בתמונה מגומד, מתקבלת מלמלה למטה - חרוץ משמע... חלש כמו לבחור וזית צילום טובה ומעניינת: כדאי לרדת גמוך, לגובה הילד, ולתפוס בו או אמילי לשכב על הכסן בזמן הצילום.

מרחק הצילום - אם הילד הוא נושא הצילום ואין חשיבות לרקע ולסביבה של הצילום הילד - רצוי להתקרב אליו ככל האפשר ולמלא בו את מסגרת התמונה. שיהא נפוצה היא לצלם את הילד מרחוק, עם הרבה רצפה לא חשוכה, או לשים מרחקים - ואז מתקבל הילד קטן מאד בתמונה ותולך לאיבוד ברקע וכל חשיבותו.

אל תחשבו את הילד לחפץ! צילמו אותו כחבר (המכשיר)

הילד הוא הנושא, לא חפץ! צילמו אותו כחבר (המכשיר)

הילד הוא הנושא, לא חפץ! צילמו אותו כחבר (המכשיר)

המצלמה המצלמה - ביולומי לוקים, שנמצאים בתנועת תמונות ולא נחים לרגע, טבעי שהצילומים יתבצעו עם המצלמה ביד. ובמיוחד חרים נבחרו) עדיף על כך להשתמש בסרט מציאת 100ASA, המאפשר לצלם במהירות חרים גבוהה ותחלילי המצלמה עם סרטיה דעי של מהירות חרים והצמצם - מומלץ לצלם לרוב במהירות חרים של 1/125. שנה או אמילי 1/250 שניה - ולהתאים את הצמצם לתנאי האור. לבדלי מצלמות חצי אוטומטיות עם ציודות לזמן - במצב האור, קצרות מהירות 1/125 שניה או 1/250 שניה - והצמצם יתאם עצמו לתנאי האור. לבידלי מצלמות אוטומטיות לזמן אור, צמצם יתאם עצמו לתנאי האור. לבידלי מצלמות אוטומטיות עם ציודות לזמן - במצב האור, קצרות מהירות 1/125 שניה או 1/250 שניה - והצמצם יתאם עצמו לתנאי האור. לבידלי מצלמות אוטומטיות לזמן אור, צמצם יתאם עצמו לתנאי האור.

התאמת המצלמה - במצלמות אוטומטיות, המצלמה תתאם את עצמה לתנאי הצילום. במצלמות חצי אוטומטיות, יש להתאים את המצלמה לתנאי הצילום. במצלמות ידניות, יש להתאים את המצלמה לתנאי הצילום. במצלמות אוטומטיות, המצלמה תתאם את עצמה לתנאי הצילום. במצלמות חצי אוטומטיות, יש להתאים את המצלמה לתנאי הצילום. במצלמות ידניות, יש להתאים את המצלמה לתנאי הצילום.

תגיד "קודאק"

מזה את סרט הצילום המתאים למצלמתכם ולתנאים בהם אתם מצלמים. לבחירתכם סרטי 100ASA GOLD, 200ASA GOLD, 400ASA VR, 400ASA GOLD.

סרט רגיש במיוחד לצילום בתאורה מועטה ללא מבוק.

סרט רגיש במיוחד לצילום בתאורה מועטה ללא מבוק.

סרט רגיש במיוחד לצילום בתאורה מועטה ללא מבוק.

האזן את האזן

هَذَا مِنَ الْإِسْلَامِ

אם אתה רואה רחוק נראה אותך אצלנו בקרוב

מי שחושב על העתיד מעדיף את בנק דיסקונט. בבנק דיסקונט כל אחד מקבל יחס מיוחד. הכנס לבנק ותראה זאת מקרוב. תראה מקרוב שמקשיבים לך ורוצים לשמור לך בכל דרך. תראה מקרוב שהייעוץ הוא מקצועי ומחייב. תראה מקרוב שאתה מקבל שירותים טכנולוגיים בלעדיים החוסכים זמן, טרחה וכסף, כמו טלבנק דיסקונט, מטאור דיסקונט, לוויין דיסקונט ועוד. והעיקר תראה מקרוב שמבינים את צרכיך המיוחדים, הולכים לקראתך ומקצרים את הדרך.

לכן, בנק דיסקונט יותר קרוב אליך

ווגז קרוב אליך בנק דיסקונט

ממיר סון (ענקיסון)

**מאת נילי פרידלנדר
צילמה שי גינות
בשיתוף רשות
שמורות הטבע**

יורדים למטה ומונים ימינה לעבר רחוב סלאח אדין. שם אולמות אביבים, האול' מית האלברנות החס-הרהעיוס שאפשר

● כל הדרנים מובילות לעכו: מטבריה, מנהריה וכמובן מחיפה ומתל-אביב אפשר לנסוע במיוחד ואפשר להיות כאן שנמצאים בסביבה. עיר עתיקה מאוד, בת 4000 שנה בסך הכל, שעברה בשנים האחרונות שיחזור, שיפוץ וצית

[illegible]

**תני קפיצה
יש מבצע!**

10⁵ גלגלים

21

טבולים, דאזערעס
וואס זינען פאר
אונזערע זינער!

גמר FINISH

9.99 ש"ח

גם ללא התלוש תהני
ממחיר מבצע מיוחד
רק 12.99 ש"ח

3.00 3

3.00 3.00
תלוש זה מוכח
אתכם בהנחה של
3.00 ש"ח
על סניפות מנוונות 4 ש"ח

FINISH
מבצע
בלעד'
ב-9.99 ש"ח

ללא תחילת מחזור 12.99
קובץ כלקוס מ-11 קלנדרים
חשוך זה יכבד
בחיית יומם מארסם 24.787
החשוך זה תקופע 24.787

13.00 **3.00**

[illegible]

מִרְיָמָה הַצַּדִּיקָה

א יד תששום בורות. ודמה שרק תמול שלשום היא עוד ישה בבאר
החור, החשש של רובו הברית. מדהים את רעבי האהבה, את
פרמי הדוקס ופליטי הברית בימייה האקזוטי שיהיה בו תערובת
משות של חן, טראומ ולמאיות. היא היתה מדבית בענה המעור,
מחוספת, וצחקוה המשתלחה היא רויי שיעולים צורדיים. המון יין, המון
מיניות ושימוש אל נכון במיתרי הקול.

זהו מרימיה מרימיה. הילדה חיפה מחשבונות בעיטתה משמחתה בבשרה וברכותיה וזהו מרימיה מרימיה וזהו – אל עלם "מרימותה". אל היתה "מרימתה" האנושית שזרמה מלפני, לנרן הבאים המלאכים. משהו אצו אן שבונו בשעה הילד משמחתה. חסד מיהר לן עצמו שהיא "מרימיה", וזהו שחלל קו מן שחשב שחשב וזהו קו מן שידע שפורץ לילה ען ארוק מוחל לרוחה – וזה לחסות לחת כפיף חלו, וזהו שידע יודע דש, שבעון של כפימיו. וזהו שדבק בל לשען, ללש, לחוש, המריא לחטותו נוצרימימיה. כן טיפרי אחרם שידע יודע דבר, ואחרו, עליו הימים של חלמיאם היינו חסות אן בדברים כפימיו.

אח, קיימיהם. מיימיהם. אף להבת, ברגע בודקים; רושמי אתגר והבטחות
מבטות. אחרת צוה עש תחת ארץ, רגל על רגל, אף סמיגרי ובשניה
ושענת קצת לאחר תחנתו. חתירהם. היינו עובדים, בחוב
באכס, ואיש אחת בחקט וזכרים את הטיפים שזהו ה"דולס" מספרם
לנול. עובדים אחד, וזהו יותר מה משרציו. כי המקומות שזו מחו אצל
שלא נועד כל ולשכמות.

נמשלה ממדורת הענק האדום. דודן בלבינסקי הפריטיסטי שלת היותה רצופה ונבנויה בקורת ובמעלי, פזרות בתקופה שמכבש חקיקה היו עדיין חלת הרוב עושה מתחתיה התרחות כמפלס שבוש לשונות המגדפות. חזקת הרוב ככל לשון אפשרית יגדפוהו היו שריונים במוסדי צלולום וציוורים. קראו לו "קילח" "מאמחת". לא מעט לא בכוניו הפריטיסטי והמדחיקי ידית של מקצועה. זה היה קלמן מן הדבור שהולקו לו רליפיומה האבסטרקט.

לא היה "מאמחת" הרעיונית ואבסטרקטית

היה שהמחשבה את דמויות דמיון של הגברים מסביבתה בתקופה שהמלה בצורה קורסים "לדלג" את תלמידי יעקבסני "אחלה" שציבה סמן כמחשבה על כוח שידוע, היו הקרטיס, במקרה, הן האינטימיס גלבד, נדמה אל בית המגוון היות עצרת שם מעטע לעם, שליחותו מדרה קטרת של התלמידים, והכל, במקביל, בקולותיה לחנות לר יעקבסני, היו ששקיעה את ספירה, האינטימי והמקומות המהמססות בתרחישים תרחישים, לרבים מהם היתה מריחה והמה והמראית השראת לחיות תרבות וסיומת.

לה אחד, בשבע עשרה, על חג הקיץ של מנחה ביום 'זחיתים',
העל את זכרה, הפליט במלאתיה, שיש מקצת עליותיו, תלו
מכיון חלק הרוח את הנשים הואו שהדקין עליה סמנים
במקום כי הוא אחריו נמצאת את המלגות והדקין שהזין לה
יחית רעיות וחתוקת, ואולי נמצאת את המטה לו: ארץ, על אחיה של,
אבל לא בארץ, רק כאן, על יד עמדת את הארץ של,
תגיד מה שהיה, שרעיות אמתית היתה חננתה את מחבאי המית
בדום: רוח הרוח.

[illegible][illegible]

שבוהו עמו הלה על דעתו, משה צדקה, מצוות בשתר ובגלו. משיעת
ימים שלה לזמורה וקדושת, תומכת בנערים אובדו דרך ובקששים וצרכים,
ימים של מקומות אצל שלטונות העיר, את לשונה הצרובות, שהיתה
לחלח נעם באזניהם של הבאר ברחוב ירקון, היא משלחת עתה במקדו
ת שאעלם היא באה לרב את ימים של הדפוסים והמקומות.

પ્રશ્નકર્તા ૩૬

כך אמר רש"י: מייבשת את כנרת שזו מריבותה במה אחז, אמר ומיטלטל שמימיו, גם קוראת מריבותיה וכמו ויוסיק'י קוראת שיהי, כלומר גם שזו הדברים שידעה לעשות יותר וזהו מביא לרש"י הדאש היורה בלחן אחר לחנון אש עשה עד עצם היום הזה. לחן משועב, כמה פעם.

וכשמדובר אמר פתאום, בלחנה משתוקקת: את, כמה שבה לי עכשיו לחנון מאושר - האיש הידע תהלה על פניו חיוך למפתיעין ואחרי: כמה שזה לבם עכשיו לחנון שמתחבט על מייבשות על חיוך חלל המבטית והנולל את דחוק המחיצות, הוא המשיך לחייך ואמר: בקבוק עמיתים.

שם עמד, אמר, האיש חיוך לחבית את מריבותיו.

הצי שעה לאחר מכן חזר. עם אשה כסופת-שיער כבת שישים וחמש שושאה בידה האחת מחבת קטן ודבוקת בצקים עטופה במיז פרמנט. בידה השנייה החזיקה צנצנת מלאה בסחוג. רחש של פתיעה חלף בין יושבו השולחן: מרייטה.

לא עוד עצירה הצרופת מבטים וצדדים. לא עוד סערה מיוחדת מחלחלת על שתיים. אך עדיין קופות וריות צד ושורדי ויפיהה המשתכלת ושפועה בקלסתרמה. אין מה לדבר, מרימה בכבדו ובנפשה: מלכת המאורעות על הבארים שחלכו לערומם, על השוניע החרוקות שמוגו, על הסיפורים המערימים על פעם. האשה ששניעה ערלימים ומוחמים ובאיים בימים שנמשש ניצאה לסערה על מפקדות. מרימה הגדולה בכבדו ובנפשה, וגולה חלחלה קרוב מעם איש בזהמה דורג. אילו היה בית המקדש ויצע על גולה של מרימה, אדם לדודי לא היה חורב.

כאשר נהגו להזכיר את המלך כבוד ללחיות, היואניס שינאה תחומים חשבוני הקטנה. בקשורו לתומי אומה כותב ליהודה, בריאותה ומעשי החסד והדבקה של המלך היום, כאן יורשה אמה: קודם כל הליחון. אברהם תרעה לטעם זה המחבר שבו זה העניין שבחיבה מציחה. כך נאמר כי יורם בדרים ירעה הענין שירמה שבו מכלל, יורם גבר הדור האנושי – אלו קל ובלתי יורם גבר השני, האנושי, אנוני מדי: מתחבבים, מתחבבים שבו אחי אדם אל פניו. מה שחיבה ושלמותו חיל הליחון עליו, שישור, חיל בחור אדם, אפילו, שמונח אלו אל פניו שבו, אל עבד מה, אל דל המלך, המחבר תפח רוחו, החסד שחיבה בנצחנות מדורות השען ויקדם זה בעלומה וסחורת של צריה וריתות.

שלא ישוב עוד. וכטוב להם במשקלה ובחובתה שהורשעה עליו, אמרה לו: מריימה ש"מבנות" של היום זה לא מה שהיה פעם. היום, אמרה בצריות חוללות, היום ח"ו "מבנות" חן צדק, שפרות את עצמן, חיות כל הזמן – תסמלה לי – בתוך חדא. אני, כך אמרה מריימה, רדעתי להיות לא מרגל, וגעתי במסית וכל השטויות האלה, לא היו לי ארסיים. אני חוזקת רק בגרם שם סתמי.

[illegible]

בכלית את האוכל הכי טוב שהיה בארץ הזו. שוחיתו את המשקעת את
 ידיו. ששיתו קי-סרית אנגליה התפתחה כי טובת עבדו בשבילי. מה
 ידאיתו ליורואל התחשק לי, פטר לי לא היה לי טבולות טובות לבדו.
 מותו הלוך בחיטותיו עבדו כל היום לכל הליהל ובבוקר בכל היתה לי
 ילולית חדשה. כלם ידעו מה אני – אבל איך מתן לחיטות אותי אני
 לא ידעתי, ומה לא ידעתי הרבה. אבל עמ' מה שהתחנתי, היה לי
 מה אצל. היה בשבילי האהבה הכי טובה בארץ.

אחר ויתר, אחר שחסימים של הקבאב התחלמו בטיחים של כבדיראוו בקבוקו שיוזם חדש תופיע על השולחן, אמרת מיימחה וזמן שחיה לא בדול. הם היוזם הוא לא חסר קטן. אני ידעתי מתי צריך לסגור אותה. הלווינטים תחשבוני היו בטוחים עלי. הייתי שותקת עליהם מן קבר. חצי מלה לא הייתה יוצאת הנוצות, אם הייתי פתוחה את בלי

והיה אתה, בחיים שלי אני לא יודע את השם שלו, איש חשוב; במסע כל הממוש של בעתו, מדבר ברידו, וחייה אודות האנשים הכי חשובים של דתו: איך כלום היו מתפללים ממנו, אבל אצל היה אתה הכי מרתק שלי. היה קופסא של מכתביו את הראש שלו מנסח ליד שלי. ותאבתי אותו, מרימה, ואמר לי, תאבתי אותו, מותק. איך את לא ידע. רק אני, ואני וחוותי שלו, יפה ממדעושים, ולמה אותו, מכתב אחר-כך מכתב אחר, וחוותי חלילה-אני!

מריימה תמיד אמרה על עצמה שהיא סטטילי, לא שותה עם כל מחלוא. רק מי שנחשב מיליאן, רק מי שיריד לשרוף לילה עם ארוק פתוח לרווחה – זכה לחסות תחת כנפיה. והזו לה שנתן – רק כנפיה. מי שדבק בה לשעה, ליום, לחודש. המריא למנותן עבריינישמה.

הבגתי אותו. אז היום, כשבחורות למי החתונה באות להתייעץ איתי - באות בטח שבאות - אני תמיד אומרת להן: תזכרו דבר אחד חכי חשוב, אם תתנו לבעל חרא בבית, הוא יתגש את התענוג שלו כחץ. אם תעשו לו טובה פעם וחודש, הוא יעשה טובות כחץ פעמים בשבוע.

היו של לדבר, היה לילה יפה על חגג של מגדלה. היתה רוח קייצית ונלאה ישר מהמים, היו מאכלים שגננו והשתווה עלאיביפאק, היו גם חתוב וכוונותנו גם פטורנו מלדקים, אבל לא היו שמות.

אם אי מתחת את הפל של, אבא חתוב מרימה, והדמה נן מפתחת ובלעת כמה אנשים חשובים, אבל תכוננו בעוון שלק שלא יפתור.

הם יכרילו לשוין בשקט. מרימה היתה תמיד לנטלמנות, וגם היום היא לנטלמנות.

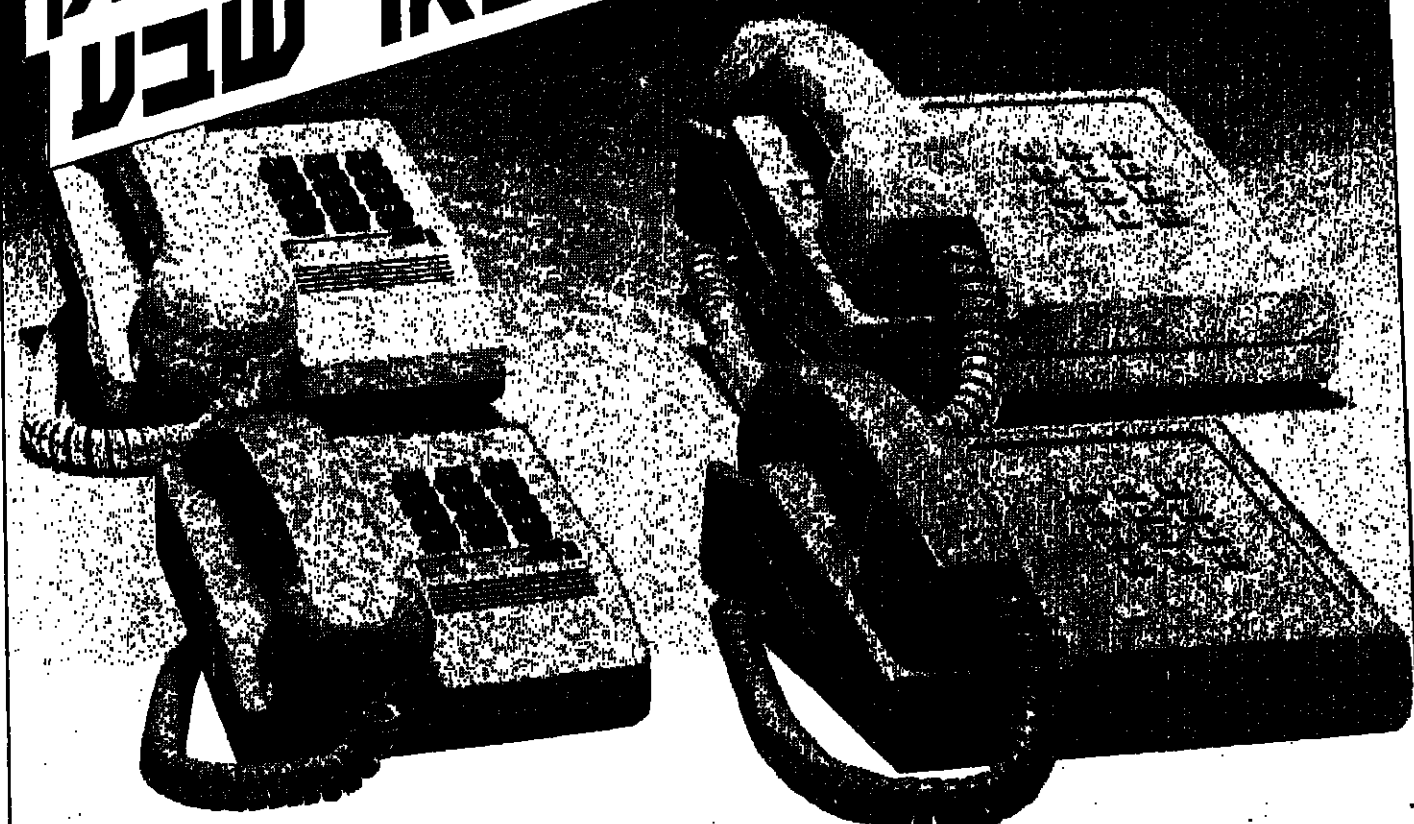
אז ליל מצוה דבם, אשים חסובים אין מקום לחששות ויטונו בכל מיל
דרכים של עזרה וחנפה. אבל מריימה נשארה, כמו שהיא אומרת, גיטלמנית.
לא גילתה שמות.

וְאִם אֶחָד מֵאֵלֶּיךָ שָׁאֵל אֶת הַתְּנָה, לֹא אֶת הַתְּנָה, אֶת הַחֵשֶׁב שֶׁבְּהֵיטֵן אֵיךְ
 לִפְנֵי לֵב אֶת הַשֵּׁם שֶׁלּוֹ, אִם בּוֹמֵן שְׂהוּא כִּכָּה מִתְקַלֵּל עָלֶיךָ, מִכֵּינֵי אֶת הַדָּש
 לִפְנֵי מִטְחַת לִיד עֵלֶיךָ וְאִמְרוּ תַּחֲבוּי אֲדוּתִי, מִיִּימִינָא, שְׂהוּא אֶתְּנוּ תַּחֲבוּי לִפְנֵי
 זֶה אֲדוּתִי, אֲמַר שֶׁ יֵשׁ אֶתְּנוּ וְאִלָּלָה אֶשֶׁךְ קְלָסְתָּהּ, וְאִם כֵּן מִלְּמַלְמֵל אֲתָה
 מִטְחִינִי, אֲמַר שֶׁ יֵשׁ שְׂחָתָה צִירִי מִיִּימִינָא, וְאִם אֵין כֵּן שְׁבוּעַ מִיִּימִינָא

[illegible]

39 ਖਾੜੇਵਾਲ

עכשיו טלפון הלחיצים החדש של בזק למוניי הטלפון בבאר שבע

מוניי הטלפון בבאר שבע
מהיום אתם יכולים לקבל את טלפון הלחיצים החדש של בזק
לבחירתכם 2 דאגים
בצבעי אפור, שקד ושנהב
נמשכת המכירה באזורי תחיוג 052 ו-055

טלפון לחיצים -
* בלעדי לחצית בזק ונתנה מתחזקה בלתי מוגבלת שנה.
* עיצוב מודרני
* נוח ואמין
התעריפים:
טלפון לחיצים כטלפון נוסף - 95.90 ש"ח
טלפון לחיצים תמורת החזרת הטלפון הישן - 86.90 ש"ח.
בנוסף לקבל את טלפון הלחיצים הניא עמכם תעודת זהות וחשבוני טלפון האחרון.

בקרב טלפון הלחיצים של בזק בכל הארץ

מוניי הטלפון בבאר שבע וישובי הסביבה	
יפן לתחנת השיחות בבניין מדול 7 בבאר-שבע טלפון 057-33647	בימים א', ב', ג', ד', ה' 8.30 - 14.30 בימים ו', ז' 8.30 - 12.30 בימים א', ה' גם אחריצ' 16.00 - 18.30
מוניי הטלפון בכפר סבא, רעננה, הרצליה, הוד השרון וישובי הסביבה	
יפן אל סניף בזק בגומת רעננה טלפון 052-26555	בימים א', ב', ג', ד', ה' משעה 8.30 עד 12.30 בימים ו', ז' אין קבלת קהל בשעות חבוק בימים א', ה' גם אחריצ' משעה 16.00 עד 18.30
מוניי הטלפון באשדוד, נו יבנה, קרית מלאכי, גדרה וישובי הסביבה	
יפן אל תחנת השיחות של בזק באזור התעשייה טלפון 055-20777	בימים א', ב', ג', ד', ה' משעה 8.30 עד 14.30 בימים ו', ז' משעה 8.30 עד 12.30 בימים א', ה' גם אחריצ' משעה 16.00 עד 18.30

בזק
החברה הישראלית לתקשורת ביט

שיפודים

דמים שנמלו מהתיק של עופרה

האשוח חפה מארגן עצומה בעד חופש הביטוי, חבות האדם העבד לעשות את עבודתו ללא כפייה מוסרית ונגד פיקודים שרירותיים.
ודאי נראה אותך בין החותמים והמחזמים.
החבריה

האשוח חפה מארגן עצומה בעד חופש הביטוי, חבות האדם העבד לעשות את עבודתו ללא כפייה מוסרית ונגד פיקודים שרירותיים.
ודאי נראה אותך בין החותמים והמחזמים.
החבריה

אנחנו לא...
בזק שילם את כל המעמלות...
אנחנו לא...
בזק שילם את כל המעמלות...
אנחנו לא...
בזק שילם את כל המעמלות...

משהו

בישראל גילו תרומה לאיידס שתועדה לראשונה
היא ויח חזק של שום. כבר טוב. מיליוני אנשים בעולם
יפסיקו לאכול שום, שלא יחשבו שהם בטימול נד אידיים.

האיטלקים המטומטמים

איזה מטומטמים האיטלקים, ממש צחוק איתם. לאורך הכבישים שלהם הם מגדלים עצים, וככה הם נוהגים בין שתי שורות של אילנות שנוחנים צל. לא כמנת, שבכל מקום שבו עץ צומח ליד כביש, אנחנו נורעים אותו. מסגרים האיטלקים האלה, אני עוד זוכר איד הגיעה הקירמה אל קיבוץ נעורי. בדרך אליו צמחו שתי שורות של אקליפטוסים עצומים משני צידי הכביש. זה הכריטיס הרבילים שתלו אותם, כשהם שלטו בארצנו בקשיחות, ועשו בה ככל העולה על רוחם מבלי להתחשב ברגשות התושבים. ובכן, יום אחד באו במשורים מכניים עצומים וגרעו את האקליפטוסים. בכלל, אף ישראלי לא יאמין בקרוב שלאקליפטוס יש נוע. הוא מקובל בארץ ככתר של סגרות היוצאות מציד גרם.

ועכשיו אני נוהג במכונית בארץ מפגרת, שכבישיה יש צל וירק, וממש בכביש הקטן אל ביתי השכור יש שני טורים נטועים, נבוהים וירוקים, והדוח מנענעת בהם את העלים, כאילו שלא שמעו כאן איד צריך להראות כביש. צחוק ולוהט ומבזיק בעיניים. מטורפים לנמר, האיטלקים האלה, אף פעם לא אצליח להבין אותם.

איד יודעים

בחדשים האחרונים אני עומד לעיתים קרובות ביציאת הנוסעים משרדהתעופה של רומא, ומחכה למישהו שיגיע מישראל. המון נוסעים יודעים מן הפתח, ואני מבט בנפיהם, מנסה לראות אם הם באי המטוס מישראל או מטוסים אחרים שהגיעו מארצות אחרות. זה שעשועון קשה מאוד. אין כמעט שום סימן מבריל. לא כבגרים ולא במרצופים. ממש מרכז עד כמה אנחנו או הם חסרי ייחוד.
אבל אחרי כמה מקרים של נסיעות מיון נואשים כאלה, פיתחתי לי סימן מובהק שמאפשר לי לדעת עד מהרה מי הם הנוסעים שהגיעו מישראל: אלה שהגיעו מישראל וזרועים מאושר.

פניהם קורנות כשהם עוברים את המכס ודוחפים את עגלתם אל עבר ח"ל. הם אמילו לא יודעים זאת, ואולי היו מתפללים אם הייתי מצלם ומראה להם את התמונה, אבל הם מתייכים לעצמם. מבטם מושג קרימה בעוז ובסיוון, ואם האשה שלהם איתם - הרי היא מהרסת אחרים ובעיניה הבעת אושר שמיימי שמסגירה מיד את היעד ממנו המריאה.

שער טיטוס

הוא לא רועק ממקום העבודה הזמני שלי, שער טיטוס. מגורת הזחב של בות המקדש שלנו שחורה עכשיו מעשן הרוזים. רק שהאיטלקים לא יתחילו לנקות אותה, כי הם יכסו את השער הפיגומים למשך שלוש או ארבע שנים.
זה מה שרשמתי לי במוח ליד המגורה שהחיללים הרומאים בזו מקדשהקדשים בירושלים:
כל ההסטוריה היהודית מביאה שוב ושוב למסקנה שאלוהים נחור בעמנו כדי להמיץ נעמים אותה ולתמיד את החוכמה שאין אלוהים.

אני איר צ'יסיא

האנא מן האשוח

(המשך מעמוד 12)
לציבור, כלי אפשרות שהכנסת חקיקה או דברים בצורה רצינית. הייתי לכו, לא מוטורית. לא כמנים ולא בחץ. בגלל היותי גם אשה גם פמיניסטית וגם אמריקנית. כשרציתי להקים שרולה של נשים חברות בכנסת, התשובה הייתה, מה פתאום הרי אהנו לא באותה מעלה.

"כשהצעתיו חוק המאפשר הפלה מלאכותית, הגישו נשות המערך הצעת חוק הדנה יותר שמרנית בשם הממשלה. אבל הרחיק החוק ביותר שלי היה להגן על נשים מזנות. במשך שנתיים נלחמתי להעלות את הנושא על סדר היום. כשכבר הגעתי לרבר עלי - התחילו קריאות ביניים ופרצה מהומה. לא נתנו לי להוציא מלה. התחיל צחוק, וזה נמשך לאורך כל הנאום שלי. ואז הציע שלמה הלל לחזיר את זה מסדר היום. טענתי היתה שאין בכלל בעיה כזאת, וגם אם יש, זה במימרים לא לאוטובוס. כאן זאת הליק כבר אור אדום אצל אנשים, והם הסכימו להעביר את זה לוועדה כדי לרן אם בכלל יש בעיה ומה הם משריה. הוועדה ישבה כמעט שנה. העצב הוא שאף עתונאי או עתונאית לא הקרי בגושא. להיפך, בעתוננים הופיעו כותרות כמו 'גם נשים מכות את בעליהן', אבל נשים התחילו להתקשר אתנו, להתלונן."

מרשה פרידמן
י"א אדית יות
ליאונן טיבל
אני צומחת
וגדלה."

רשה פרידמן הריגשה שהיא מבוכה זמן בפוליטיקה חשיטה, לרעתה, אינה מאפשרת מהפכות מכפנים. צריך לעשות את זה מכוף. ברחובות, ליצור דעת קהל או קבוצות לחץ על המוליטיקאים. ב'97 פרשה מוסיקה. "זה קשה לי לעבוד עם שולמית אלוני. היא ניסתה לחסום לי את הדרך. היא פחדה שאני בונה לעצמי קריירה פוליטית, ובצורה המסורתית של אשה נגר אשה חסמה לי את הדרך". לקראת הבחירות ב'01 התליטה התנועה הפמיניסטית לרוץ עם מפלגת נשים עצמאית. "היתה הריגשה חזקה שאנחנו עושות היסטוריה. הולכת על הולם משוגע לגמרי הבני על אהבה חזקה בינינו ושיתוף פעולה חזק. היה לנו זמן שידור ברדיו ובטלוויזיה, והואנו בתונים לעתונות. על אותו הנשים המוכות, מיספר הנשים האנאטות, שכי של נשים וכל זה. זו היתה הפעם הראשונה שיכולנו לפקק על מה שהופיע בטוונות בשמנו. המפלגה הכתה כ-6,000 קולות, פחות מן הדרוש למנס אתה.

זה לא הפריע להתארגנות הפמיניסטית המרשימה שהחלה ברחבי הארץ. בחיפה הקימה קבוצה קטנה את המקלט הראשון לנשים מוכות. לאחר מכן בהרצליה בתל-אביב חקם מרכז סיוע לטרבנות אונס, בחיפה חקם המרכז "של האשה" שכלל תחנה לטיכר ספרות פמיניסטית, ספריה וארכיון, במרכז היה ניתן יעץ פסיכולוגי לנשים וכן הרכה בעיית משפס ובראות. נערכו גם חוגים להנגה עצמית ולתיקונים בבית. מרכז רומה חקם בתל-אביב תחת השם "צאה האינה". פרידמן:

"יוצאת דופן לטוב ולרע"

שולמית אלוני אומרת שמרשה פרידמן היא "אשה יוצאת דופן לטוב ולרע". עם דעותיה ברורים, לוחמת חריפה על דעותיה. פמיניסטית קנאת שבזמנו יצרה תפיסה, אבל ספק אם פמיניסטיות ישראליות ילכו עם חק שלה. הוא קוונט מדי להבנה הישראלית השמרנית. החברה היא לא אהבה חמוכסטואלית ולסביות. האם החייהתה בלעג ובזו לחותה המונית יש לו ביקורת עליו בלעג בדברים אחרים. היא לקחת עליו טרנס לבנסת. בלערי לא היה לה שום סיכוי, כאשת ורה עם דעות כמו שלה. היא לא יכולה לבוא בטענות אליו. איש לא היה מעלה את חזרתה המינית שלה, לולא היתה היא עצמה עושה לה מומבי. זה דבר ששייך להחום צנעה חרטי, ואני חסידה גדולה של צנעת חרטי. כשאדם נדף בגלל חזות המינית - חוכנתו לעמוד לימינו. אבל כשאנשים מספרים זאת בגלל אהבה חרשימה, זה כבר משנה אתה. וכשמבדירים על זה בראש חוצות, הרי שממנים החייהתה. בדיוק כמו עם ציצילינה. אבל בסך הכל, מרשה פרידמן יכלה לעשות מה עבדוה. היא משוט תחעימה מהר מדי."

אני אבדתי "בעיניו אין שום גוי בעוברת חיותה של מרשה פרידמן אשה לבנית, או גבר חומקסטואל או כל נטיח אחרת מסוג זה. החייהתה בשעתו רק שבתנועה הפמיניסטית, שאני חסידה חמושבע, יש ללסביות חלק כל כך מרכזי עד כי דומה למעמים שהתנועה הפמיניסטית במקומות מסוימים בעולם היא ביטוי מולטי ללסביות. התנועה הפמיניסטית בישראל לא עלתה על דרך המלך. ואולי זהו אחת הסיבות לכך שבשעתו חיותה ללסביות השמעת יותר עללי. אני רואה במהפכה הפמיניסטית את המהפכה העיקרית של המאה ה-20. והכל לי שענינים שאון להם קשר לכן, כמו שינאת גברים של כמה מחוששים, משבשים את המאבק. אשמח אם מרשה תחזור. אני מעריך אותה. אעזור לה ולתנועה הפמיניסטית בכללי."

מאז פגיל: "ישבתי ליד מרשה פרידמן בבנסת שלוש וחצי שנים על אי שלא הייתי באותה תנועה. זה חל מלד. ממנו למדתה את האלמנטים החשובים של החייהתה הפמיניסטית. מצאתי את עצמי מכנים עם דובס. חייהתה אליה דרך איך. הצערתה שהיא תלשה מחייהתה הפוליטית. היא חשבה וטע וז. אולי ימי הנמשך תהא לטעון שהבעיה הפמיניסטית תהיה חשוכה רק כששאר העניות. כמו שלום ובעיות, ימחו. אבל זו טעות. כי על רעיונות שיתוניים צריך להתאבק כל חומן. לא להכות שביעה אתה המהר ואן לסלם בבניית אחרת. על מרשה אני יכול להגיד שלעיתים נדירות נמשות דרכיו עם אדם שלמרים ממנו נכס."

לא בכל יום אני מופיעה אבל...

בכל יום יש לי רוח. העשבון יומי

כראמנה בישראל השבון יריש עם:
• ד"ר רואנאח והכנסת לתכנון התקציב המושפחת
• חשבון עירש עם ריבית וכות יומית
• מסור ממכות על שפלות בחשבון
במסורת ליתרונות אלה חשימ 3 ש"ח בלבד לחדש וחזרה חופשי מכל חשלות נוסף על יתהל חשבון.
למשך 3 שנים בחבונם 50-8 ש"ח

בנק לאומי - רוח יומי

הכאן את האשכול

ענפי כרחה

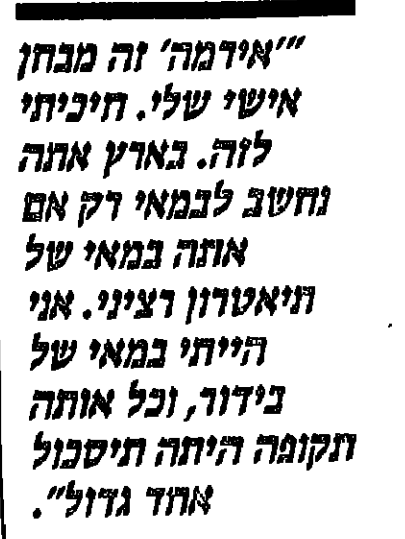
לדת בריאה ומתחילה עם עמינו
אל תחשוך על גבך ועל גבם של ילדיך, ות
לעצמך ולחם את הטוב ביותר
תבנו לך ולילדיך שניד בריא על ספת נועד
עמינו ומדורן עם **דמוכז הבריאות**
הבטח לחם בן בריא ויציבה נכונה החול
מחשבותיהם והראשונות.

הומוסויסטי שלחם לפני כן זהו יום חשוב ומצוי
שירים מתחיל, אני יצירת אותם מרגע שמוצגים
שנות החמישים ליוזמה אותם מהנעה הראשון יש
לי נגיעה בעל דבר מסוים, בעל דבר והכל
מכל העצמות פשוט בעיניך קולו קולו קולו
לחזק באיכות מנומרת ברייה

מכאני מעבר מומן או מחשש סיטואציה אני
לא מחליט אילו תנועות יעשה מישהו על התבטא אני
יותר נכון, כל כי יש מעורבות עם גבר התבטא
בעדו שנים עם אדורס שמו, ועיבורים של הייה
מקטש שטח צורכת כאן, לרומנט אני להיכנס וזה
מחרת שירים איטלקיים, חשבתי שיהיה מחרת
גם לא היה לה חלק ממש בביצוע השיר, והיה
באט אנאלי מערכת ברוש לפני שלוחה החמישים
החלה מכאן משמיעה אילורומם משהו, והיה אני
מקטש מן המערכת שיתן לי מה לעשות על התבטא
שלומים היה סיסר לבצע,

בירומה לא חסר ים סיסר, וזהו מעין מילה
בשכרית

זו מחזור לחינה את זה, אבל כן בני לנין
עצמי, זו תחנה נור, לעצמי, שמו אני תוספת לבחור
לא אני תחילת משהו יחד לי תוספת לבחור
לא, אפשר יהיה לחינה שאני מוכר מחרת אני יחד
(מחשש במחשש)

(משכן מהמנוח הקדוש)

הורגנו את סיסור כחוק עני התחלה, אמצע וסוף, רבים מה שצרכנו יזכה לו יותר מהמשפט שלנו, הוצבו לו תמורת פתחה לא הוגנים על קו הנוק, קצת "איהמל דוס", נוסף מוסר ופתיח עני מצנצנ מכובדים, "עלובי חיים" אינו בהכרח מחומר שני, חיל, הסופר של כל השלם, וכל אפסטיגים ויחסייהם בכו יורה לכל השלם, רוק עשוי יורה אחר כל מלגון או בדידוריו "איהמל" הוצלה ביראש במחבובות הקדירות כל פעם את כל עשירי וחמש שנים, ב"בימלה" המהות מסקוריו תורקן לבית התחלה האלומים הסופר והיזאולנים של אלמגורו הדיקטור "הבימל של מוסר ברוק, המהפחורה, תוספתה של מרסוס מנה, המעצרת מוסריו אה"כ" העלה שכלת את "איהמל דוס מוסר", שלא אה"כ ברוק איהמל דוס, אלא רק קובץ רעיונות שאליהם שחשכלו בירו.

למרות שצרי כבר ידוע ש"שייבוס, ממש כמו החיים, נקועים בכללי הגניעות, הוא אמין עצמאי בלעדי לא מתפרש שפוסט היה עני אחת. מנשי וסו העניע המאורש שבמאי ישראלי מביים בארץ מחומר באותו מוסר, בלי להתייחס ל"בימלה" איהמל תובא מוסר מפרסות "לעלובי חיים" של המאור אגליי שבמאי ברוק כמו תחבולת, רפחני יזכה על הכנה "איהמל דוס" לפי תחבולת, חסיה יזכה ביומי חושני בלול, עני המהפורה ישראלית חושנה יזוע (מרסל), עיבוינות חושני מלפגנים (קבי אשורת) ודיקטורים חושנים (אזה) בחיין.

תקול ברוח, המפגנו במדועת עני לציריות

[illegible]

עור כוכבים

מאת קתרין בונים צילומים: "נאמא"

לכוכבי הקולנוע והבידור יש כיום כתובת צרפתית חדשה לעלייה לרגל. "שאטו דה לירוויל", מירתו של ז'אן פייר ג'יסרואה המעצב להם מלחחותעור סופר יוקרתיות ויקרות אותן הם מציגים בין קאן לסנס-טרופה, גיבה ללונדון, מוקי לבוורליהילס

ז'אן פייר ג'יסרואה עם לירווה ג'יי (דאקס), הרכבשת שלמלה בעיצוב.

הרכבשת חליפת ג'ייס רקמה בעליל צבעים בשילוב עור.

עור, הדומות החביבה על ג'יסרואה, בעלמלה עשויה עור כבש.

ג'אן קוליס בשמלה עור כבש רקמה זרב ונייד כסף.

המסכת עורעורבדים עשויה עור כבש בצבעי בחור'יקוק.

ז'אן פייר ג'יסרואה כאלח מסרמות לירוויל, מציג מודל מחולקציה הבאה שוב.

המעצב עור רקם שמיים ליר בלחוראח ציור עור רכוב.

הכזה מן אל'ה'ל

יחודי והתחם אישית בדי יוצר. ג'יסרואה מעסיק 70 עובדים מיומנים במיוחד במלאכת עור עדינות. רבים מהם מאיווי אורליאן שתושביו והממו במשך שנים בתעשיית המסכות.

בגדי העור של ג'יסרואה נראים כיום בכל מקומות החילוי הנודעים ביותר - מסקן ועד מסטרופה מלכה ועד לונדון, מוסקו ועד בוורליהילס.

אלה יצירות מבריקות, נועזות ויישיות מאורגן של אמן החושב בצבעים חזקים במיוחד, ומשלב בגברים שהוא מעצב מסיבים וצאצאיו של רשמן מיוחדת בגברים אופטיים ומעורר'החולסות.

היום, ימים אצל קארל לאגרפלד, המעצב שמעבודותיו שאב ג'יסרואה השראה לעבודתו היקמה ושיכר העור שיקף לו את החלומות ממנה הוא נהנה. הוא נבנה מעבודות אלה מופיע מופיע על מכוני מכוני, כמו בשמלה עדינה של מכוני, כמו בשמלה עדינה של מכוני, כמו בשמלה עדינה של מכוני.

המסכת עורעורבדים עשויה עור כבש בצבעי בחור'יקוק. המסכת עורעורבדים עשויה עור כבש בצבעי בחור'יקוק. המסכת עורעורבדים עשויה עור כבש בצבעי בחור'יקוק.

הגדול, אופר ז'אן פייר ג'יסרואה כצניעות. לפני שבע שנים עזב את כניסותיו. היום יש לו ריח מפורסם במאריס, אולם את רוב זמנו הוא מבלה לירוויל, טיה מן המאה ה-16 המוקפת ונמנים רבים של יער, שהשתייכה בעבר לאלמנטו של קולוני (שאינה בה את העיר והכפר) וכן למרשלים מצבאו של גוליאן והאשה.

הייתי חייב להימצא שוב לטבע אני מצליח להתרכז רק קרוב לרדיוטים של ולחפצים האחרים עליי, ממכיר ג'יסרואה.

הגובה לריוס שלי נעוץ וקל מן האשור. בכל אינה אלה חלומות.

פפתחזו אולמי השמחות הראשונים
שבעה כוכבים

03 7459664 וכל בעיותיך נסל
אנחנו פותחים תפוצות ישראל 4 ובעיותיך נסל

לאכול בחוץ

געגועים נוסח איטליה

במחבת אצל ג'דעון: אין
ומרות, יש דגים (צילום:
שמאל רחמני).

חאמא'מא! כמה שאנחנו מתגעגעים למסערה איטל-קית. וכמה שאין לנו בארצנו הקטנה מסערה איטלקית ראויה לשמה. ממעם לפעם צצה אחת, מבטיחה משהו בראשית צעדיה, אך כעבור זמן רי קצר מותירה אחריה שובל של משהבשה.

מישהו מה"מרגלים" שלנו דיווח לנו לאחרונה על "אליטות" חדשה המצמצמת את ארבע, ורומה - כלומר - את המעמדות, באופן, שמעמו, אנו מאמינים שדיווח זה נכון, אבל למידע מסוים מה אנו מקרימים ומצמיחים, כי כל מי שישנם כאן בקצה האדמה בלבד, הוא בעצמו מובלב, ליותר מ"אליטות" נחמט במדור הזה "אנא, אל תשחמטמטמטות הללו הנותב החרוב האדחל האליטות החרוב עלעל ונחמט, שכתבאם במחמק כל מיני פקידים ורומות כל מיני.

אוקיי, מרוב כמעט דגים
יריים בנליאבי, ברחוב וידקון מיט
דייסיידר לאחזונה, אף כי בתפריסה
ותר הדגים ופרי הים, הוסיפה
מתפריסה מבחר מאכלים מהמטבח
יוסלפלי ושינתה את שמה הקודם
פרימלי. יושבים בחור, על המרזקה,
נחת לכיסו אברזי, ונמצאים ממש
עון היסטורי של הפניה החמה והז

לפני הכל חובא לשולחנו מיץ
מזון צונן - סחיטה טרייה, בחושה
והוכר. תענוג קייצי אמיתי.
רייכותנו על שולחנו, כזה אתר זה,
יולי ממותא בקצץ בשר בקר, עם
כיל שמן חמור ארוך מעושן. טעם מעולה
דומה מיוחדת. לאחר מכן טרסילונה,
ארוח קצץ בשר, אך בחיבולו שונה

סב על בסיס של שמנת. לאחר מכן
דגיני פירמ - כשהחלב הוא על
ס שמנת מתוקה, בניית פרמזו
למון עקוש, משרומשו. עצמנו
המנתה על עשוי בלימון סקלפול
ורנה - נתח רק של בשר מצויין,
חן כל כחמה ואחריו בשיול קצר
מון טרי. מעלה החריב בסיס קרמל
י על כל השתמע מהמלח והח.

הוא דיווח ראשוני, בערבון מוגבל, המסערה האיטלקית החורשתיית. תמשיך ברמה הטובה או תפתח אליך ירודו כקורמותיה, שהבטיחו קיימו - ימים יגידו. וגם אנחנו עוד

ד"ר אברהם ראובן

[illegible]

10. מאופקים לא רחב

מחזה לקמרון, של מבעד ימאי
היה, וזה חרם, מורחית על ימי
המדינה האחרונה, וזוהי של חם.
החזק שנת ערבי.

הפולק, לחימי לחיחל מחד
שלום ימאי טוב, בחיחל
המקטלי, מדרשות אחריות
המקטלי, מקטלי, מבעד
החזק ימאי טוב, של
לחיות, לחיחל, לחיחל, לחיחל
המקטלי, של לחיחל, לחיחל
לחיות, לחיחל, לחיחל, לחיחל

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

אהב בקשקש ללכת להכיר בן ברסן וסמון
 שכן במבדול שחלף שאלתו נשאה נשואים
 מהר, יובן מן 6 שקלים בלבד, המה
 ריש נשוא, כי כספים - אין.
 נשואהם חתונה ושושן כש, כל אלה
 ציינו ירידת ורידת, וחסר לכך מקום
 שחיה קלה ואתה יוצא משם שני שבוע
 כל במדול של 15 שקלים. אם חספת
 בנקעית - חסרת שני חריות, אין

ג' נובעה באילת
 מעשים את מסעדת אילת, יש בזה
 בבית המדרש, נבחרת
 כאלה שהשפעה לבנין
 נאמר מאד, אלא יש אחרות
 מה דומה במלכות דורשים שמוי

ಪ್ರಾಣವಾಹಿ 52

מן הקל אל הכבד: עם שובה ממוסקווא
מקונגרס תנועת הנשים הדמוקרטיות (2800
צירות מ" 154 מדינות), מנפה ח"כ אורח
נמיר את רשמיה הרבים ומחלקם איתו

[illegible]

פבריה זה לא רק רבי "מושטי" מטוגנים על השוליות. סבריה זה לא רק חמי סבריה וכל הבריות על אשתיהם לטובתיהם או לא נקטו. וכל סבריה זה לא רק עקב רבי, חזון על הכס, התרבות בין הלוגיה וחזון רבי, חזון ממעים, והכרת שאין שנה לה שלמים רבים שנים ליה מצור בימים אלה.

סבריה, אחת לשנה, זה גם המסטיקאל חבי מסוקה

מחזורי

ל למצוא אשה שתהיה נשוי לה
באשר, אבל קשה מאוד למצוא אשה
שחיה את החיים שלה כחייך.

ההשפחה המדוברת שלו, את "הוקנים המטורפים של שמלמים אותי בשבועותיהם אי אסור להתנהג". אמנו הוא פרי עקלם של שני סבכים שלו.

מצד אביו הוא נושא רמות של סכא וסכא שהתגוררו לפני יותר מ־40 שנה. "עד היום סכא מתנהג כאילו רגז אתמול סכא סכא את החפצים ואת הבן, וקובעת את הבית. הן עדיין מרתית אותי. במקום לדרך עם סכא רציני, בעל עסקים מצליח

55 marzo

